

BİNBİR ROMAN

Cilt: 9 - Sayı: 212 - 25 Kuruş

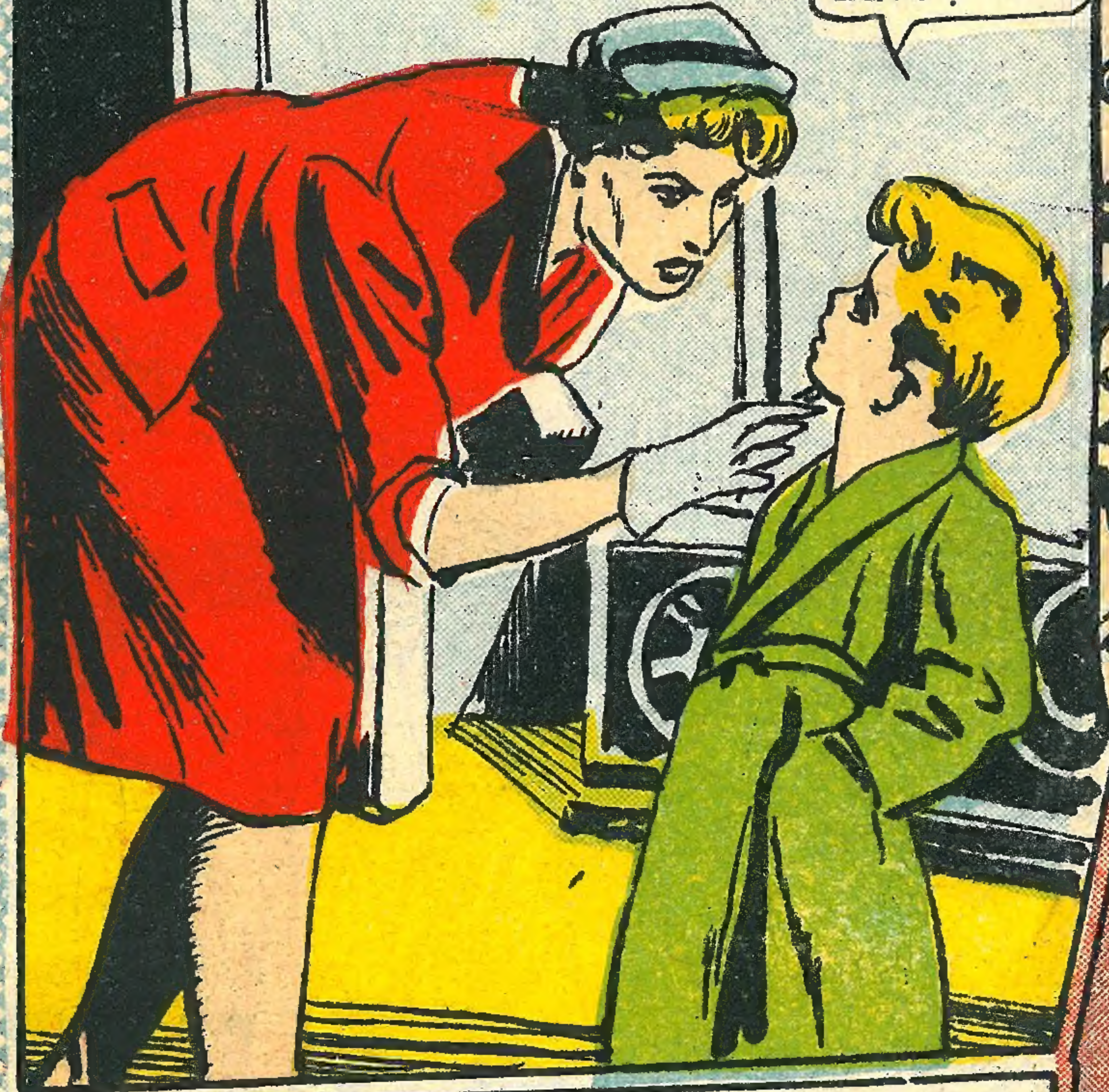
4 - Haziran - Çarşamba - 1952

ESRARIN ÇOCUĞU

28/

YAVRUM SEN
KİMSİN? ADIN
PİPİ Mİ SENİN?

EYET.. AMA
SEN BENİM
ADIMI NERE-
DEN BİLİYOR-
SUN?

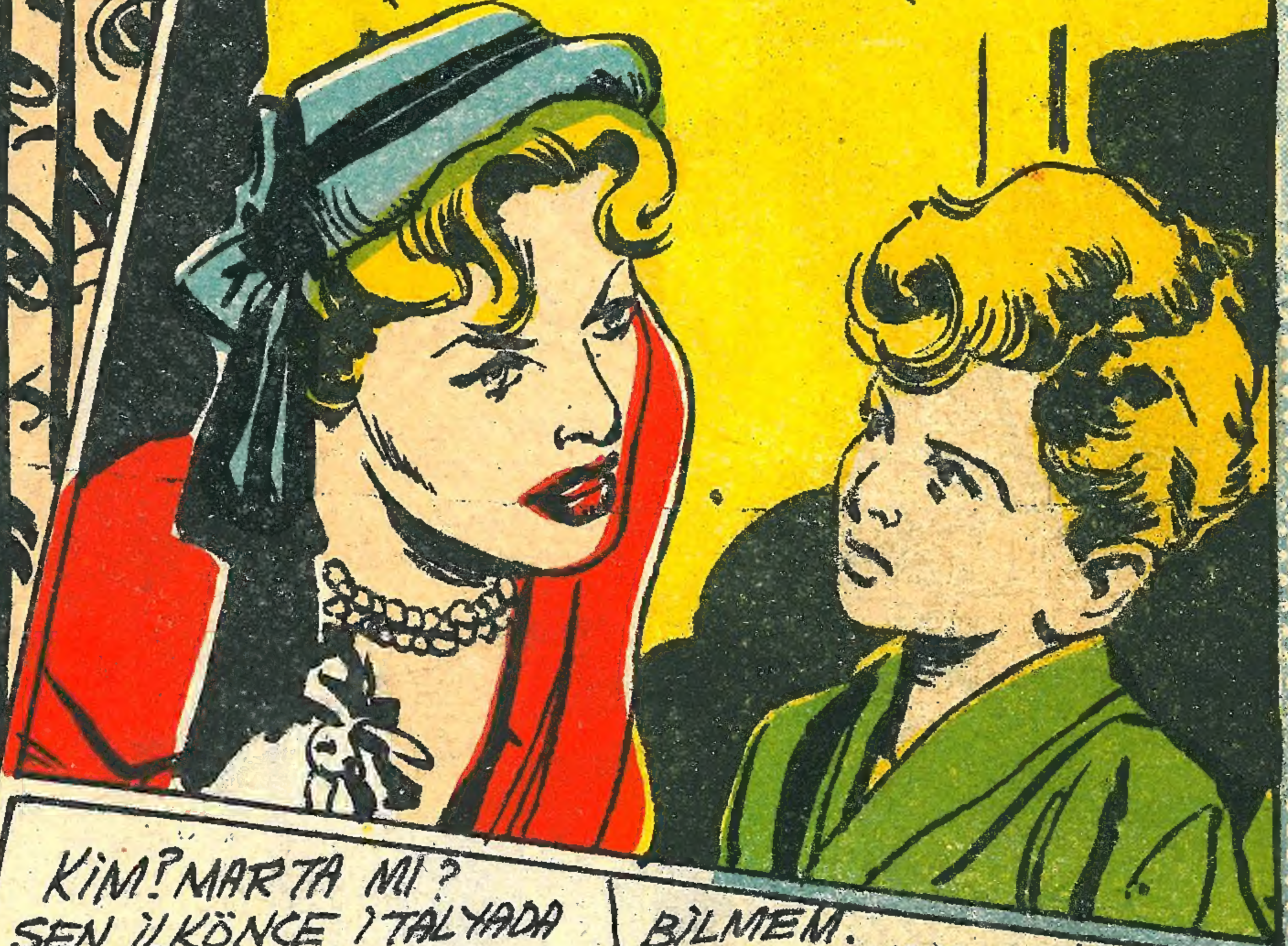
YA BABAN?
BABAN NERE-
DE PİPİ..
SÖYLE BAKA-
YIM.

O DA İÇERİDE.. AMA
BEN ONU GÖRMEK İS-
TEMİYORUM. ANNEMİ
ÇOK AĞLATTI TRENDE

İNANILACAK ŞEY
DEĞİL.. SEN NASIL
BURAYA GELDİN..
ANNEN NEREDE?

İÇERİDE...!!

KİM? MARTA MI?
SEN İLKÖNCE İTALYADA
DEĞİL MİYDİN?

BİLMEM.
BEN TRENLE GELDİM
BURAYA.. SEN TÜNELLER-
DEN KORKAR MİSİN?

BABAN LEON MU?
SENİN BABAN
BAŞKASI BEN
ONU TANIYO-
RUM. NİÇİN
LEONA BA-
BA DİYOR-
SUN?

BÜYÜK BA-
BAM SÖYLEDİ
DE ONDAN

HANGİ
BÜYÜK
BABAM?

TONYO BÜYÜK BABAM. BA-
BAM ESKİDEN ÇOK İYİDİ.
BEYAZ ATIN ÜZERİNDE DÖ-
NÜYÖRDÜ. SONRA KIZDI.
BİZ DE TRENE BİNDİK..

28/2

YALNIZ ŞU MUHAKKAK..
PİPİ MARTA'NIN ÇOCUĞU..
DEMEK FRANKO TARAFIN-
DAN TERKEDİLİNCE ONU BU-
RAYA GETİRMİŞ.. ZAVALLI
FRANKO DA ARAYIP DURDU.

PEKİ SEN İÇERİDEKİ BABA-
NI İTALYADA ANNENİN YA-
NINDA ÇOK GÖRDÜN MÜ?

ÇODOK..

BU, LEON'UN
"BANA ÇOK İZTRAP
ÇEKTİRDİ" DEDİĞİ KADIN
OLACAK..

OTELE DÖ-
NÜNCE ANLA-
TIRIM. ŞİMDİ SE-
Nİ BIRAKAMAM.

GİT LEON..
YETİŞ.. RENDİ-
SİNE MESELEYİ
ANLAT..

PEKİ
MADEMKİ
İSRAR EDİYOR..
SUN

LEON.. BU HARE-
KETLERİ SİRF KISKANÇ-
LIK YÜZÜNDEN. GİT AN-
LAT.. KORKUYORUM. BA-
ŞIMIZA BİRŞEY ÇIKAR-
MASIN..

KISKANÇLIK
MI? ZANNET-
MEM.

LEON.. RİKA
EDERİM...
YETİŞ..

212/2

ARKASI VAR

2 Türlü Kadın

★ Nakleden: Sayhan Bilbaşar ★

I

Ona bir gün yolda rastladı ve usanmayarak evine kadar takip etti.

Aralarında bir miktar mesafe vardı ve erkek terbiyesizlik sayılabilecek hiçbir harekette bulunmamıştı.

Katiyen çekingen ve beceriksiz bir erkek sayılmazdı; ama bu kadın ona tuhaf bir his vermişti. Ona hürmet ediyor ve hafif kadınlara yapılan muameleyi göstermekten kaçınıyordu.

Kadından çok hoşlandığı halde ona yaklaşmamak erkeğe büyük bir azap verdi. Çünkü peşinden bir sürü yol gittiği mahlûk son derece güzel, güzel olduğundan daha fazla da sevinliydi.

Belki evli değildi de henüz bir genç kızdı. Bu pekâlâ mümkün olabilirdi. Çevik adımlarından ve zarif yürüyüşünden, her iki mânaya da varmak kolayca kabildi.

Yürürken bazan, mantosunun yırtmaçlı kolları açılıyor ve pembeyaz bir kol gözüküyordu. Böyle anlarda zavallının akli başından gitmekteydi. Ama nekadarsa âsâbı bozulursa bozulsun, yanına yaklaşıp onu rahatsız etmeğe niyeti yoktu. Kadının (veya kızın) her halinden bu çeşit muameleye lâyık olmadığı anlaşıyordu.

Yürüdüler yürüdüler; sonra zarif mahlûk bir evin önünde durdu ve hiç acelesi olmadığını belli eden jestlerle kapıdan içeri girdi.

Öteki ümitsiz, dışarıda kaldı. Bir müddet orada öylece durdu; sonra homurdanarak yoluna devam etti.

— Allah cezasını versin! diye söyleniyordu. Bu kadar güzel bir mahlûkun, yanına yaklaşılamıyacak kadar dürüst bir kadın olması ne fena!

II

Üç ay müddetle evin civarında dolaştı. Yanına yaklaşmağa kı-

yamadığı halde, onu takibetmek hoşuna gidiyordu.

Ama sonra bu zevkten de mahrum kaldı.

Zira güzel kadın oturduğu evden taşınmıştı.

Öteki kendi kendine:

— Daha iyi, diye mırıldandı, yavaş yavaş ona iyice tutuluyordum. Karâ sevdaya yakalanmazdan evvel onu kaybetmemde muhakkak bir hayır var.

Ama güzel kadını unutmuş değildi. Ayakları her gün kendisini, onun eski evinin önüne sürüklüyordu. Kaç defalar kapıcıya gidip yeni adresini soracak oldu. En son dakikada kararından vazgeçti.

Aradan bir sene geçti. Kadının beyaz kolu, hâlâ aynı canlılıkla hafızasını işgal ediyordu.

Günün birinde ona tekrar rastladı.

Bu defa her şey değişmişti... O edebli, ağır başlı, dürüst kızın yerinde yeller esiyordu. Bu defaki, erkekleri baştan çıkarmaktan gayri düşüncesi olmayan, tecrübeli ve pişkin bir kokottu.

Bir gece onu bir kabarede gördü.

Karşısındaki masada oturuyordu ve yanındaki kadınla erkek dansa kalktıkları zaman tek başına kalmaktaydı.

Bir ara ona göz kırptı. Sonra iş çıkmıyacağını anlayınca başka erkeklere aynı şeyi yaptı ve onlarla bol bol şampanya içti.

Kabareden yalnız başına çıktı. Her zamanki gibi evine kadar ağır ağır yürüdü. Ahestelikle kapıyı çaldı, hattâ içeri girerken geriye dönüp ona bakmadı bile.

Kapı şiddetli bir şekilde kapatıldığı zaman erkek kaldırımında yapayalnız kaldı. Can sıkıntısıyla içini çekti:

— Allah cezasını versin! diye söylendi. Bu kadar güzel bir kadının kokot olması ne fena!

NE EVLAT!

— Oğlunuzun gidişatından memnunsunuz bakıyorum; içki kullanmıyor mu?

— Hayır!

— Poker filân?

— O da yok.

— Ya kadınlarla arası?

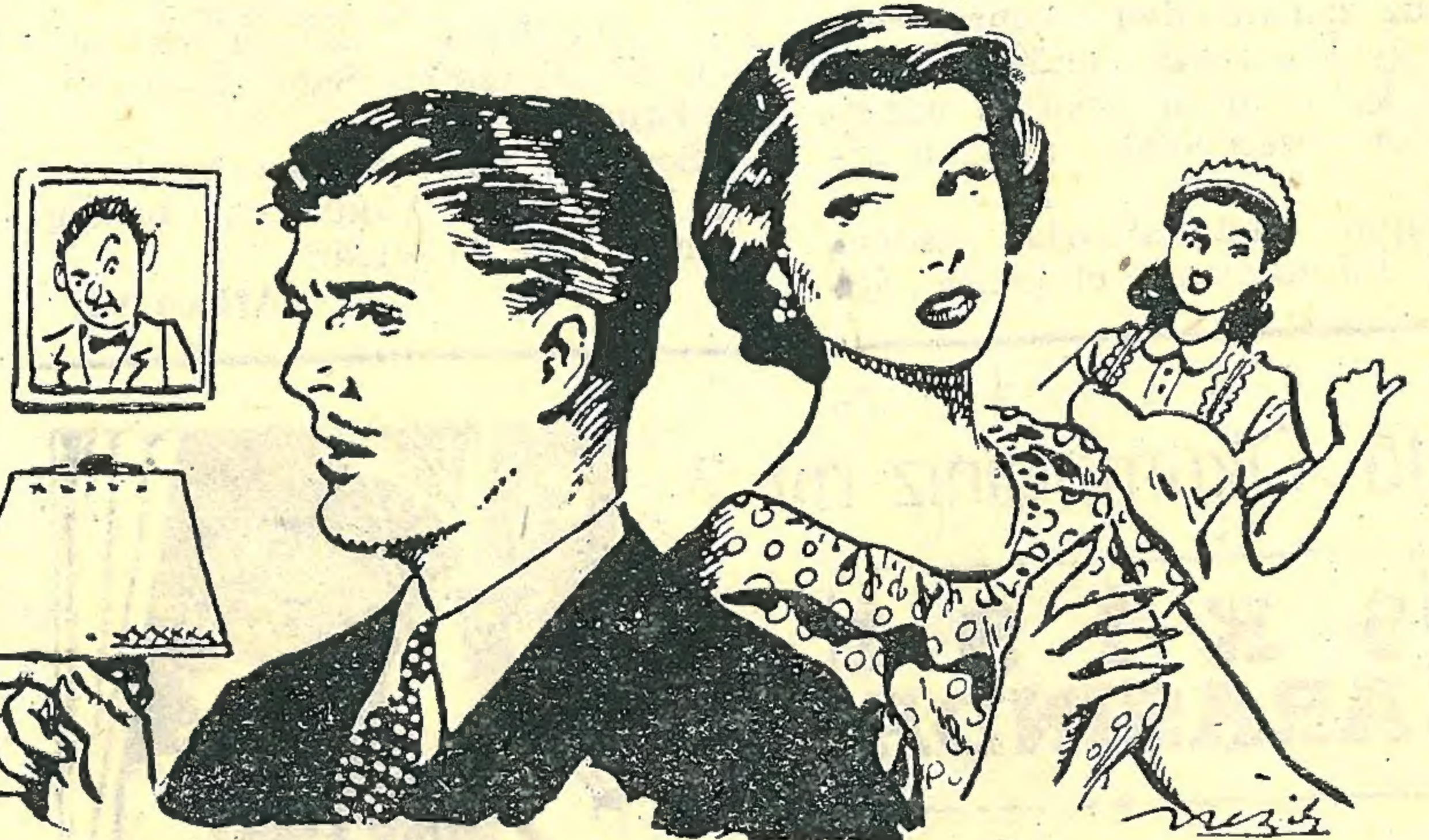
— Kadınlarla alâkadar olmaz.

— Mükemmel bir evlat; darısı dostlar başına... Kaç yaşında?

— Daha yaşına basmadı!

Üç Sorunun Cevabı

★ Nakleden: Vahit Orgun ★

Bu gün şöyle bir mektup aldım: "Sayın bayım; Adım Pietro Laboda'dır. Bir şirkette memurum. Geçen sene "Tupi" caddesindeki apartmanında, sevgilimle tat-

lı hayallere daldığım bir sırada, beni kocası tarafından yakalanmaktan kurtarmıştınız. Size karşı ne kadar medyunu şükran olduğumu tahmin edemezsiniz. Geçen seneki uluvvucenabınızdan yüz bularak sizi tekrar rahatsız ediyor ve içinde bulundu-

ğum durumdan kurtarmanızı rica ediyorum..

Tahmin edeceğiniz gibi, sebep, yine kadın meselesidir. Bir melek kadar temiz ve saf bir kadını seviyorum. - Tabii Tupi caddesindeki değil - O da beni seviyor. Aşkımız saf bir su kadar berrak ve temizdir.

Saadetimize engel olan bir şey vardır: O da sevgilimin evli oluşudur. Kaba bir adam olan kocası, korkunç derecede kışkançtır. da... Sevgilimle aramızda, kocasının haklı olarak kışkanacağı bir şey vuku bulmuş değildir. Çünkü biz sadece el ele verip göz göze bakışıp içimizi çekmekle iktifa ediyoruz. Açıkçası, aşkımız tamamen platoniktir. Bu durumdan memnun olduğumu söylersem yalan demiş olurum. Fakat sevgilim o kadar namusu müccesemdir ki başka türlü hareket etmeğe cesaret edemiyorum.

Geçenlerde, kocası, bir hafta için Prag'a gitti. Uzun bir tereddüt devresinden sonra kararımı verdim ve sevgilimin evine gittim. Kapıyı açıp da beni karşısında görünce şaşırıldı. Ziyaretime memnun olmuştu diyemem fakat aradan bir kaç dakika geçince durgunluğu ve soğukluğu zail oldu.

Aradan yarım saat kadar geçmişti ki birdenbire kapının zili hızla çaldı ve akabinde içeri giren hizmetçi kız telaşla:

— Hanım efendi, bey geldi; dedi. İkimize de şafak atmıştı. Korkudan betimiz benzimiz kül gibi olmuştu. Kaybedecek vaktim yoktu. Kocasının eline geçtiğim takdirde,

başına geleceği Allah bilirdi. Her ne balthonun kapısını açtım ve sevgilimin "Oradan değil, oradan değil.." demesine rağmen, yaklaşmakta olan ayak sesleri karşısında, fazla düşünmeden balkona çıkıp kapıyı örttüm.

Tehlikeyi kolayca bertaraf etmenin sevinci ile rahat bir nefes aldık-tan sonra Budapeşte'nin gece manzarasını seyretmeye koyulacağım bir sırada yalnız olmadığımı fark ettim. Balkonda bir erkek daha vardı. İkimize birer köşeye bürülüp çivi kesmeğe başladık. Aradan uzun bir zaman geçti. Sabaha kadar burada kalıp kalmıyacağımızı düşünmeğe koyulduğum bir sırada, sevgilim bitkin bir vaziyette balkonun kafesini açtı ve:

— Çabuk olun, kocam köşedeki pastahaneye kadar gitti. Telefon edip dönecek" diyerek bizi evden çıkardı.

Muhterem bayım, şimdi sizden bir türlü hallemediğim şu üç sorunun cevabını vermenizi rica ediyorum:

a) Takdim edilmemiş olmakla beraber, balkondaki adamı selâmladığım için acaba nezaketsizlik mi ettim?

b) Sevgilimin, bizi evden çıkarmadan önce birbirimize takdim etmesi gerekmez mi idi?

c) Bundan sonra da, sevgilimin sadık ve namuslu olduğuna emin olabilir miyim?

Gönderdiğiniz cevabı, dört gözle bekler; hörmetlerimi sunarım. Pietro Laboda"

ATES SİPAHİ

Yazarı: *Rebia Sakir*

Tarihî Roman: 36

Ben olsam, bir de mutrip, bir de cûyibar olsa
Hoş imdi bir de farza bir ci vâni şivekâr olsa

Genç ve güzel kız, tül örtülerle örtülen vücudunun verdiği o cazip ve nefis füsûniyle ortada dönüyor, kâh kıvrılarak, kâh sekerek yürüyor, genç padişaha yaklaşıyor, eğiliyor, kalkıyor ve oynuyordu.

Muradı Rabi coşmuştu, sağında oturan açık başlı bir adama dönerek güldü:

— Hey, Biyanki, dedi... Senin memleketinde böyle güzel rakse-den, böyle alev gibi kıvrılan kadın var mıdır?... Söylesene, İtalya topraklarında bu şarkıyı, bu havayı, bu bahçeyi ve bu kadınları bulabilir misin?

Genç padişahın zevk arkadaşı cevap verdi:

— Hâşâ hünkârım, hâşâ devletlüm, hâşâ sultanım!... Ülkenizin dünyada eşi yoktur. Tanrının en sevgili kulları sizsiniz... Hâşâ!...

Kadın, çıplak ayaklarını, küçük birer güvercin gibi ipek halılarda koşturuyor, tül elbisesi mum ışıklarında, birer kelebek kanadı gibi tutuşup uçuşuyordu...

Ara sıra, ince beline yaslanan küçük kolları, vücudile beraber kıvrılıyor, her adım atışta sanki bütün bir cihanı peşinden sürük-lüyordu.

Bu sırada birden bire çok garip bir şey oldu. Dördüncü Murad, hiç beklenmeyen sert bir rsesle elini kaldırdı:

— Durun!... Kesin, yeter... dedi.

Çalgılar durdu... Genç ve dilber hahelerinden gül ağızları kapandı... Koca bahçe birden bire, büyük bir gürültüden sonra zinciri boşanıp duruveren bir makine gibi, derin bir sükût içinde kaldı. Herkes susmuştu... Hiç kimse oynamıyor, ufak bir hareket bile yapamıyordu... Bütün gözler, Dördüncü Muradın kızaran yüzüne ve hiddetle açılan gözlerine dikilmişti... Ne vardı? Hünkâr neden böyle birden bire kızmış, ahengi birdenbire kesivermişti? Ne olmuştu? Padişahın zihnine baskın eden ne idi?...

Dördüncü Murad gazup gözlerle bir iki etrafına bakındıktan sonra, mırıldandı:

— Bana bostancı başıyı çağırın!... dedi...

Bir iki gölge oynayıp yerlerinden kalktılar ve birkaç saniye sonra bostancı başı iri kavuğunu sallayarak geldi ve diz kırıdı:

— Buyurun hünkârım!...

— Ne oldu!...

— Bulduk şevketlû padişahım!...

— Nerede?...

— Cibalide bir eve kapanmış!...

Genç hünkâr birkaç saniye düşündükten sonra mırıldandı:

— Yarın alay var... Bana hatırlat... Alaydan sonra Silâhtar-paşa sarayındayım...

— Ferman sultanımın!...

— Valde sultanı kaçırana da buldun mu?...

— Beli hünkârım!...

— Kimlermiş!...

— Bir tek kişi, bir yeniçeri!...

— Bir yeniçeri mi?...

— Evet hünkârım!...

— Tuttunuz mu?...

— Evet padişahım!...

— İyi, iyi... Yarın gel beni Silâhtar-paşa köşkünde bul... Anladın mı ...

—

—

—

—

—

—

—

— Ferman şevketlüm!...

Dördüncü Murad birden bire ayağa kalkarak etrafına sert sert bakındı ve hızla yürüyerek bahçenin süslü tarhları arasından geçti ve arkasındaki bir sürü iç oğlanlarıyla kayboldu, gitti...

Padişahın böyle, tek bir kelime bile söylemeden gidişi ne demekti?... Ne olmuştu?

Bostancı başıya sorulan bütün bu sualler neyi kastediyordu?...

Evet, bütün bunlar birer mumamma idi. Genç padişah, her gün, sar'a gibi onu yiyip bitiren tek

gul ettiği halde, hâlâ yüzü gülme-mişti. Etrafını çeviren kubbe altı vezirleri, kazaskerler, reisülkütaplar, ve Emirgüne oğluyla Venedikli Beyanki Paşa, padişahın patlayacak gibi sıkıldığını hissediyorlardı.

Dördüncü Murad ikide birde durarak atının üstünde dönüyor, etrafını şüphe ve endişe ile araştırıyordu...

Alay sessiz bir yürüyüşle At meydanına gelince, Dördüncü Murad atbaşı giden iç oğlanlarından birine seslendi:

Bu sırada birden bire beklenme dik bir şey oldu. Padişah elini kaldırarak durun diye bağırdı.

bir sebeple meclisi bırakıp gitmişti.

Saltanat endişesile...

Dördüncü Murad her şeyden korkuyordu. Etrafında kimi görse sinirleniyor, nasıl igri bir hareket olsa, tahtına ve saltanatına suikast yapılacağı zannına düşüyordu...

Bu zan ve şüphe değildir ki ona en feci cinayetleri yaptırmış ve ellerini kardeş kaniyle bulamıştı...

Vücudünün zaafile birleşen ve durmadan kemiren kurt, onu hiçbir dakika rahat bırakmıyor, etrafını yalanlarıyla çevrili görüyordu...

Dördüncü Murad, işte böyle her gün bitip tükenmiyen bir dertle çırpınıp duruyordu...

— 12 —

Yetişin Hünkâr Ölüyor!

Padişah alaydan dönüyordu... Sırma işlemeli, beyaz bir at üstünde dimdik duran Dördüncü Murad, kaşlarını çatarak ilerliyor, sağa sola dizilen halka gazup nazlar fırlatıyordu.

Sinan Paşa köşkündeki oyunlar, ciritler padişahı bir hayli meş-

Hâlâ Okumadınız mı ?

**6 K İ Ş İ
ARASINDA**

Şimdiye kadar okuduğunuz en heyecanlı, en sürükleyici polis romanıdır. 200 sahife, dikişli cep boyunda bir kitap sadece 1 liradır. Az basılmıştır. Bitmeden almaz. İkinci kitap «ŞÜPHELİ KADIN» hazırlanıyor..

van duran bir sürü yeniçeri vardı. Dördüncü Murad, elindeki altın saplı kırbacını sallaya sallaya yürüyordu... Kapıdan geçti, Acem halılarıyla döşeli dik merdivenleri çıktı, sağda ve solda bel bükerek kendisini selâmlayanlara bakmadan geniş bir odaya daldı ve birden bire köşe minderlerinden birine oturuyordu...

Nefes nefese soluyordu. Yüzü sapsarı kesilmişti... Karnından göğsüne doğru yükselen bir acı, git-tikçe azıyor, bacaklarında derman kalmıyordu... Eğer biraz daha yürümüş olsa idi, mutlaka birden bire düşüverecekti...

Başı da zonklıyor gibiydi...

Kalbinin vücuduna verdiği ağırlık ve heyecan nefesini kesiyor, hançeresinde kesik darbeler duyuyordu...

Dördüncü Murad, başındaki demir serpuşu çıkararak derin bir nefes aldı ve kapıdan bekleyenlerden birine seslendi:

— Paşaya söyle, buraya kimseyi sokmasın! Hiç kimseyi anlamı?

— Ferman devletlû hünkârım!...

— Ha, buraya bak... Çabuk bostancı başıyı çağırınlar!...

— Ferman şevketlû hünkârım!...

— Haydi, eşek gibi karşımda durma... Yürü, koş...

Dördüncü Murad, elini kalbinin üstüne bastırarak tekrar derin bir nefes aldı... Artık hayatından da korkmağa başlamıştı... Bütün hekimler ona rahat ve sakin bir yaşayış tavsiye ettikleri halde, ısretten kendini kurtaramamış, verilen ilaçlar da bir tesirini göstermez olmuştu...

Aman yarabbi, ölmek kabil miydi?... Koca bir ülkenin yegâne hâkimi, fevkalbeşer bir insan, bir padişah, bir hünkâr ölebilir miydi?... Buna imkân var mıydı?... O ki, dünyanın dört bir tarafına hep emretmiş, cana, mala ve hayata sahip çıkmıştı... Bir işaretile koca bir insan yığının ateşe atılması, bir emrile milyonlarca halkın diri diri gömülmesi, mahv ve ihya edilmesi, hayatla mematlarının değiştirilmesi elinde olan koca bir padişah ölebilir miydi?...

Dördüncü Murad bunları düşünürken, içine fenalıklar basıyor, sıkıntıdan soğuk terler döküyordu... Kendi ölümü ona başkalarını öldürmek, boğdurmak, paralamak arzusunu veriyordu...

Muradı Rabi dişlerini gıcırdatırken, sofanın kadife perdesi oynadı, iki kat olmuş bir yeniçeri korka korka mırıldandı:

— Bostancı başı fermanınıza muntazırdır şevketlüm!...

— Çağır gelsin!...

Bostancı başı, kapıdan görününce Dördüncü Murad hiddetle bağırdı:

— Neredesin. Başımı kestirmek mi istersin?... Sana ne tenbih etmişim?...

Bostancı başı, sapsarı kesilmişti... İki büküm bükülerek birkaç adım attı ve kekeledi:

(Arkası var)

NAT PINKERTON

RICA EDERİM KÜTÜPHANEDE BEKLEYİNİZ

VATKINS! BENİM, BEYİN AVUKATI OLDUĞUMU UNUTUYORSUN.

HER ŞEY HAZIR KORNELİYUS.. İSTE BURADA TAM İSTEDİĞİN GİBİ

YEMEK YER KEN İŞ GÖR MESİNİ SEV MEM RENNİK BİR KENARA OKUR, İMZA. LAR SANA VATKINS İLE YOLLARIM.

A..REN. VİK ÇIKIYOR NEYE GELDİ, NE YE GİDİYOR? HELE HELE... GELENEBAKIN..

RENNİK BU SİRADA NE İŞİN VAR BURALARDA VASIYETNAME SİNİ İMZALADI MI?

SİZE KAÇTIR SÖYLÜYORUM.. MÜŞTERİLERİMİN GİZLİ İŞLERİNİ SÖYLEMEM DİYE

AVUKAT BİRTAKIM KAĞITLAR GETİRDİ. SONRA BAKAR VE İMZALARIM DİYE BIRAKTIRDI.

VATKINS ONLARI BANA GETİR.. BEN MUTFAKTA YIM..

KÜTÜPHANEYE GEÇELİM. KAHVEMİZİ ORADA İÇERİZ. MISS LANE GİDİNCE ŞU KAĞITLARI BANA GETİR VATKINS.

BAS ÜSTÜNE

KÜTÜPHANEYE GEÇTİLER. BEN DE ALDIM. KAHVE İSTİYORLAR BEN YAPAYIM.

AFERİN VATKINS SENİ HİÇ UNUTMIYACAĞIM

AH KO. CA KURT PARASI. NİN GÖĞÜMÜ HA. YIR CEMİYETLERİNE VE SARI GIYAYAN BIRAK MIŞ. BANA DA SA. DAKA GİBİ

AMA HENÜZ İMZALAMAMIŞ..

MISS LANE'E KAHVE VER.. BEN SÜT İÇECEĞİM.

PEKİ EFENDİM.

BU SIRA EVİN DIŞINDA

CIVARDA TELEFON DA YOK.. NASIL HABER VERMELİ..

PSSST DES..

KADIN İÇERİ GİRDİ. BİR HALT KARIŞTIRACAK

GÖRDÜM. BEN DE BURALAR DAYDIM. MELDİYİ GÖZ HAPSİNE ALMALIYIZ.

ARKASI VAR

Gilbert ve Richard taşrada büyümüş iki delikanlıydılar ve yirmi beş yaşına geldikleri halde Paris'i görmemişlerdi.

Bir münasebet düşüp te, trenlerde tenzilâtı seyahat imkânını buldukları gün ilk işleri Paris'e gidiş-dönüş birer tren bileti almak olmuştur.

Paris'e vardıkları günün akşamı da, namı dışarılarında, bu şehirde olduğundan çok daha fazla yayılmış bulunan kabarelerden birine damladılar. Müzik, dansözler ve şantözler okadar başlarını döndürmüştü ki, garsonun, arzuları üzerine masaya bırakmış olduğu içki kadehlerine ellerini sürmek akıllarına gelmiyordu...

Program bittiği zaman, diğer müşterilerle birlikte kabareyi terketmek zorunda kaldılar. Halbuki bunu hiç istemiyordu; akılları, içerde güzel danslar yapan dekolte dilberlerde kalmıştı.

Gece karanlığında dalgın dalgın yürürlerken bir adam yollarını kesti ve alçak sesle:

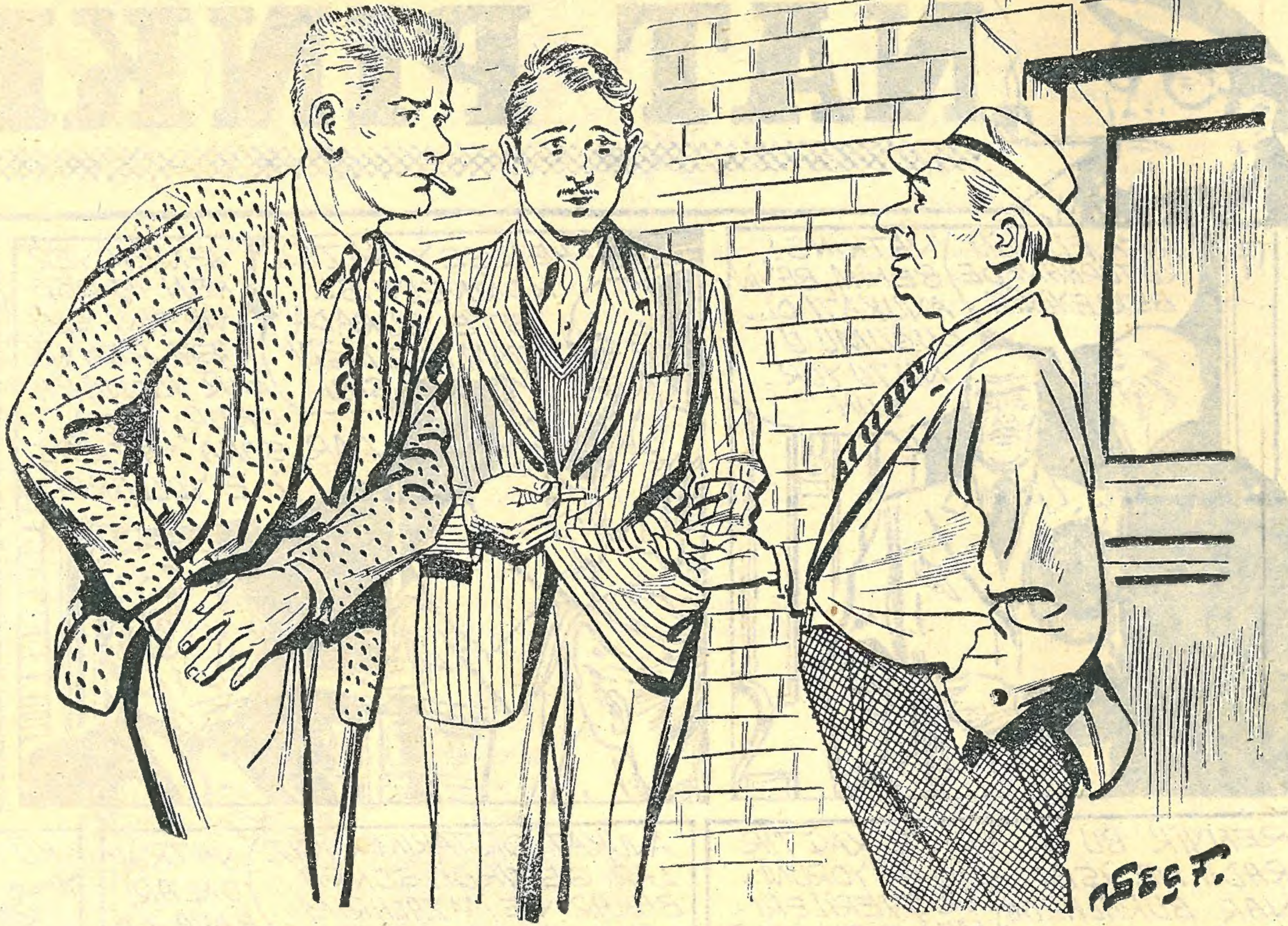
— Kulislere girip o sevimli bayanları yakından görmek, kendileriyle bir parça konuşmak istemez misiniz? diye sordu.

İstemez olurlar mıydı? Bir ağızdan:

— Tabii, dediler, tabii isteriz.

— O halde benimle gelin.

Onu takiben dar ve karanlık bir sokağa girdiler, tuğla bir duvarın

Bir Gece Macerası

Nakleden: S. B.

ortasındaki kapının önünde durdular. Yabancı:

— Giriş bin franktır, dedi.

Gilbert bin franklık bir banknot çıkarıp adamın avucuna bıraktı. O tekrar etti:

—Adam başına bin franktır dedim. Burada üç kişiyiz.

Bu defa da Richard iki binlik uzattı... Adam cebinden çıkardığı bir anahtarla kapıyı açtı ve:

— Giriniz, dedi.

Gilbert ve Richard karanlığa doğru birkaç adım attılar, arkalarından kapı çattak kapandı. Geri döndükleri zaman, onları içeri sokmuş olan yabancıyı göremedi-

ler.

Acaba yalnız mı yürümeleri lâzımdı? El ele tutuşarak birkaç adım attılar. Etrafta çok ağır bir çöp kokusu vardı.

Sonra Gilbert bir tenekenin üzerine bastı, ayağı kaydı ve arkadaşını da çekerek yere yuvarlandı. Devrilen tenek ve varillerin sesi duyuldu; bu tangirtılar arasında iki ahbabın başından aşağı da çöpler yağdı.

Sessizlik tekrar avdet ettiği zaman, mahzene benzeyen bu yerin bir tarafından ufak bir kapı açıldı ve elinde fener, gecelik kıyafetli bir adam gözükte. Onları görünce:

— Ne arıyorsunuz burada? diye sordu.

Gilbert yutkundu:

— Şey, bir adam, bizi kulislere götürecekti.

Fenerli ihtiyar kahkahalarla güldü. Diğer yandan iki ahbab ayağa kalkmışlar üstlerini başlarını silkiyorlardı.

— Anlaşıldı; buraya musallat olmuş herifin biri var, arada sırada sizin gibi acemileri kafese koyuyor. Kapının anahtarını nasılsa uydurmuş, iki üç gecede bir sizin gibi bir iki kişiyi, kadınları göstecem, kulislere sokacağım, diye buraya tikiyor... Haydi bakalım,

yol bu taraftan! Otelinize gidin de temizlenin.

Richard ve Gilbert biraz sonra sokaktaydılar. İyice âsapları bozulmuş bir halde dar yolu yürüdüler ve köşeyi döndüler.

Bu sırada hafiften bir yağmur çisemeğe başlamıştı. Adımlarını hızlandırarak bir müddet daha yol aldılar. Otellerinin ne tarafta olduğunu pek bilmiyorlardı.

Sonra âniden, köşelerden birinde kasketli bir adam peyda oldu ve kulaklarına eğilerek, alçak sesle:

— Güzel hanımlarla tanışmak is.....

Gerisini getiremedi; çünkü Richard bir yumrukta herifi alaşağı etmişti.

Bayan Nina'yı nerede görsem gözlerimden yaşlar boşanmağa başlar ve bütün belâgatiyle bana derdini dökerdi... Kadıncağızın, büyük bir kâşif olan kocası bir sene kadar evvel orta Afrika'da kaybolmuştu ve Nina onu bir türlü unutamıyordu.

İstirabını anlıyordum, ama ona

KAYIP KÂŞİF

karşı hürmetim olmamakla beraber zamanla, göz yaşları ve Nina'dan hep aynı şeyi dinlemek beni bezdir-

mişti. Kendisine rastlamamak için azamî gayret sarfettiğim halde, onun bütün işi gücü yolumun üzerinde

dolaşmaktan ibaret olduğu için sık sık görüşüyorduk.

Günün birinde baklayı ağzından çıkardı:

— Ah Tommy'ciğim, dedi, sen kocam Smith'in en yakın dostlarından biriydin. Bu bakımdan ricamı senden başkasına yapamam. Zaten gerek boş zamana sahip olmak, gerekse servet bakımından bu işe en müsait insan sensin... Ne olur Afrika'ya git ve kocamı ara. Bütün dünya onu öldü kabul ediyor; ama ben onun ölmediğinden eminim. Muhakkak başına umulmadık bir şey gelmiş, veya yerli kabilelerden birinin eline esir düşmüştür.

Meşhur kâşif Smith'in Afrika göbeğine yaptığı tetkik seyahati, zamanında dünya matbuatını en geniş ölçüde işgal eden meselelerden biri olmuştu. Gazeteler keşif heyetinin hareket hattı hakkında günü gününe haberler neşrediyorlar ve tafsilat veriyorlardı.

Ormanların içine girdikleri zaman vahşi hayvanlar, hastalıklar ve hagerat yüzünden heyettekilerden ekserisi ölmüş, kalan birkaç kişi de Smith'e, artık geri dönmeleri gerektiğini söylemişlerdi. Ama o hiç birini dinlemeyerek yoluna tek başına devamı kalkmış ve ondan sonra kendisinden hiçbir haber alınmamıştı. Nihayetinde gazeteler, onun şu veya bu şekilde ölmüş olduğu kanaatinde bulunduklarına dair yazılar (Arkası 14. sayfada)

YARASA

26

YARASA HAKIKİ İSMİ BRÜS. AL-TINDA BİR SUAREVE GİTTİ.

TAM DÖR. DÜNCÜ DAND. LARI KARDES

SANKİ BİZDEN FAZLA NESİ VAR?

YOK CANIM

ŞUNA BAK.. NE ŞEKER DELİKANLI..

BRÜS'ÜN ARKADAŞI.. DİK GRAYSON..

BİRİKİ SENE SONRA O DA ESASU OLACAK..

ORKESTRA DUR DU DELİKANLI..

NE... SAHİ.. AFFEDERSİNİZ..

UNUTMA BRÜS. GELECEK YİNE BERABER

TABİİ KAREN

ŞEKEK KIZ.. SENİ İNHİSARINA ALDI.. İŞİN İŞ..

SAÇMAH. LAMA DİK..

ORKESTRA YİNE BAŞLADI RÖMED.. KAREN SENİ BEKLER..

DİK.. AYNI KIZ İLE DANCET. MEK YASAK. DEĞİLDİR EV. LADIM.

NE GARİP TABİATINIZ VAR.. BİRAZ EVEL ŞAKIYORDUNUZ. ŞİMDİ DÜT YEMİŞ GİBİ SUSTUNUZ..

AH BRÜS SORMA.. YAPMAM LÂZİM GELEN KORKUNÇ BİR İŞ VAR. GECİKİYORUM. BANA REFAKAT EDER MİSİN?

(MEM. NUNİ YETLE

DİK.. BEN MAT. MAZEL KAREN İLE GİRİYORUM.. HABERİN OLSUN.

ANLADIK ANLADIK GÜLE GÜLE..

BRÜS.. BİR ARKADAŞIMIN EVİNİN ÖNÜNDE BİR AZ DURABİLİR MİYİZ?

İŞTE GELDİK

HAYIR.. HAYIR.. ÖN KAPIDAN DEĞİL. ARKA KAPIDAN GİDELİM.

PEKİ NEYE ARKA KAPIDAN GİRİYORUZ. İŞ GİTTİKÇE AÇIK LEŞİYOR.

HİÇ.. ARKA. DAŞIM GARIPIR BİR İN. SANDIR DA..

SENİN DE GARİP BİR İNŞAN OLDUĞUNA İNANMAGA BAŞLADIM..

MERHABA KAREN

MERHABA DAN.. SANA BRÜSÜ TANITAYIM

BRÜS, BEN DAN LA BİRAZ GİZLİ KO. NUSACAĞIM. BİRİKİ DAKİKA MÜSADE ET..

TABİİ TABİİ..

YA YANILIYORUM YAHUT GARİP BİR ŞEYLER DÖNÜYOR.

GÜM NİN!

SİLÂH. SESİ

MANDRAKE

16

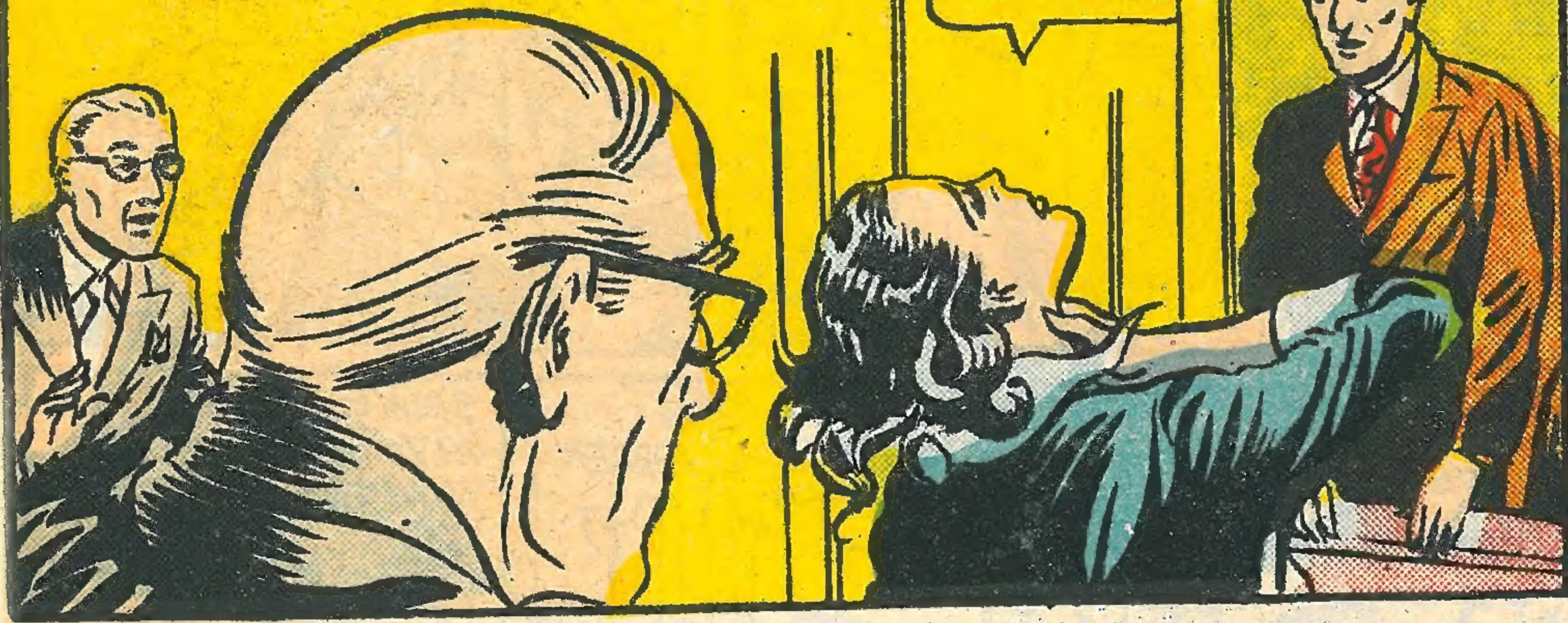
YERYÜZÜNDE MAN-
DRAKE VE APTUL-
LAHI ÖLDÜRMEKLE
SUÇLANDIRILAN NAR-
DA JÜRİ HEYETİ-
NİN KARARINI DİNLİ-
YOR.

JÜRİ HEYETİ SANIĞIN SUÇU-
NU SABİT GÖRMÜŞTÜR

HAYIR
HAYIR..

BİR SEYLER SÖY-
LER MİSİNİZ
NARDA..

ÇEKİLİN.. ÇEKİLİN
YOL AÇIN.. BAYGIN
OLDUĞUNU GÖR-
MÜYOR MUSUNUZ?

REZALET BU.. HİÇBİR DELİL
YOK.. TEMYİZE VERECEĞİM.

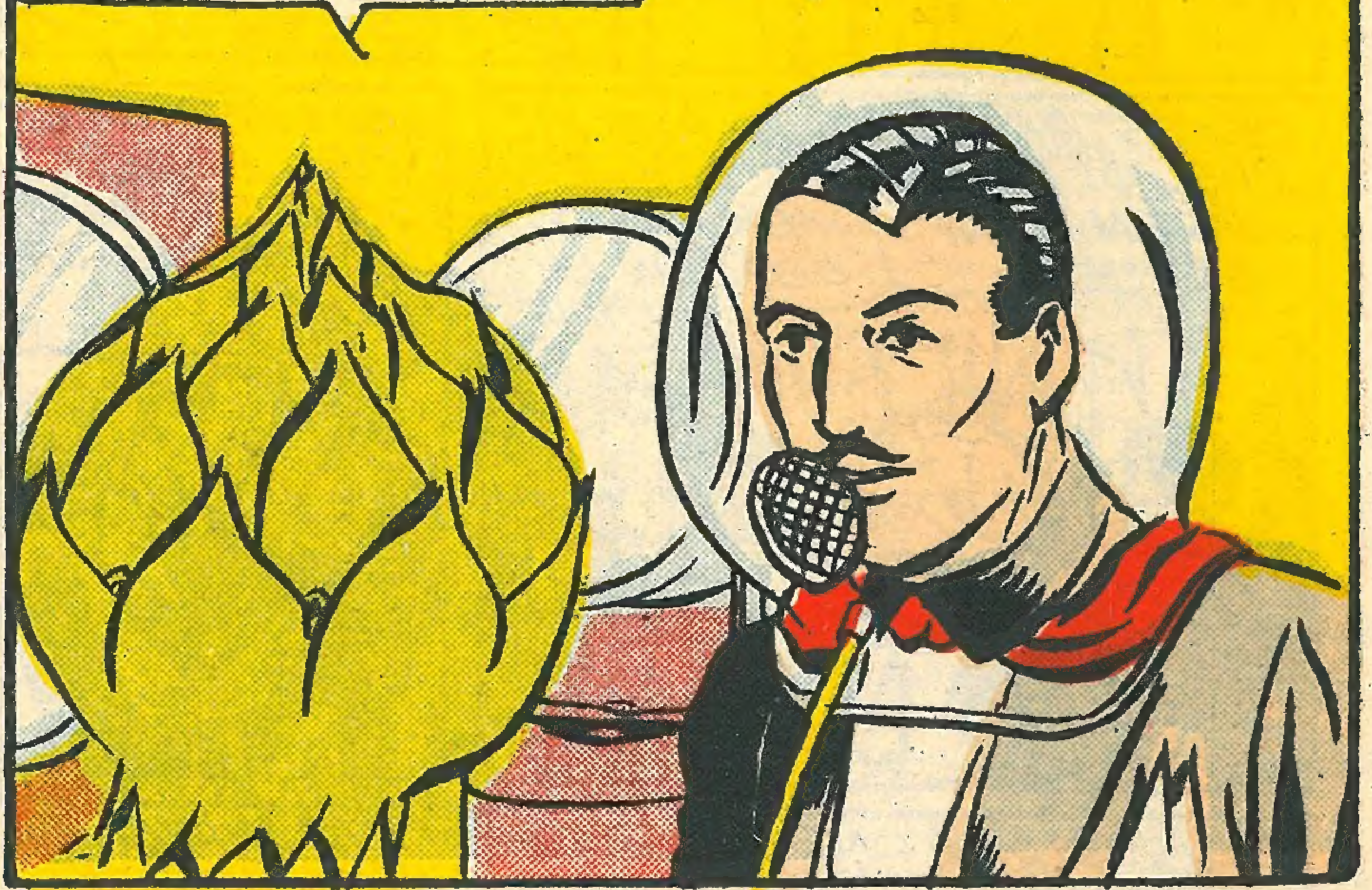
NAFILE.. MAN-
DRAKEYLE AP-
TULLAHIN HAVAYA
UÇTUKLARINA KİM-
SEYİ İNANDIRAMA-
YIZ. AH MANDRA-
KE.. MANDRAKE
NEREDESİN?

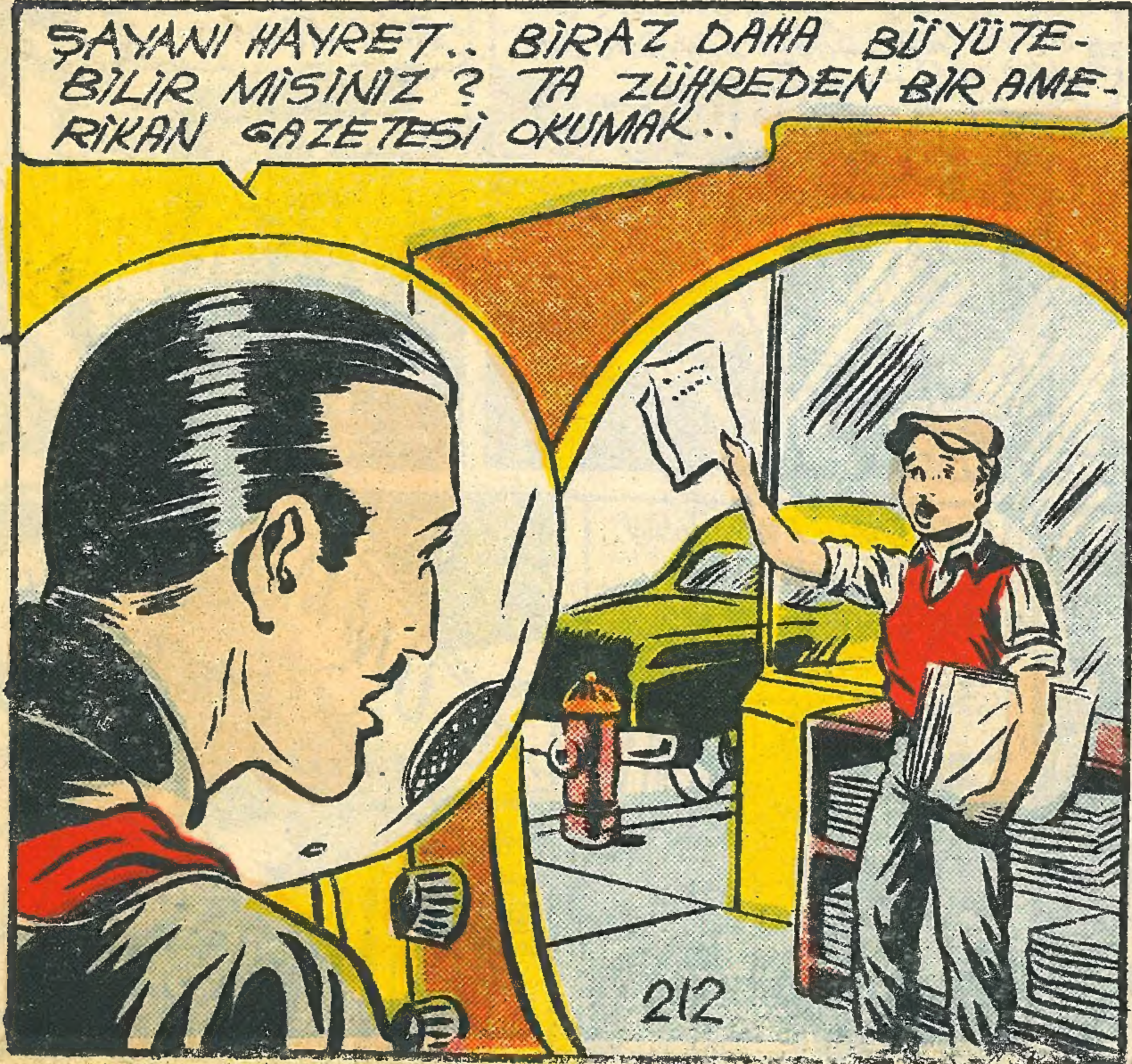
BU SIRADA MİLYONLARCA KİLOMETRE ÖTE-
DE ZÜHRE SEYYARESİNDE..

BAŞKA BAKIŞLARA
GEÇMEDEN GÖR-
MEK İSTEDİĞİNİZ
BİR ŞEY VAR MI?

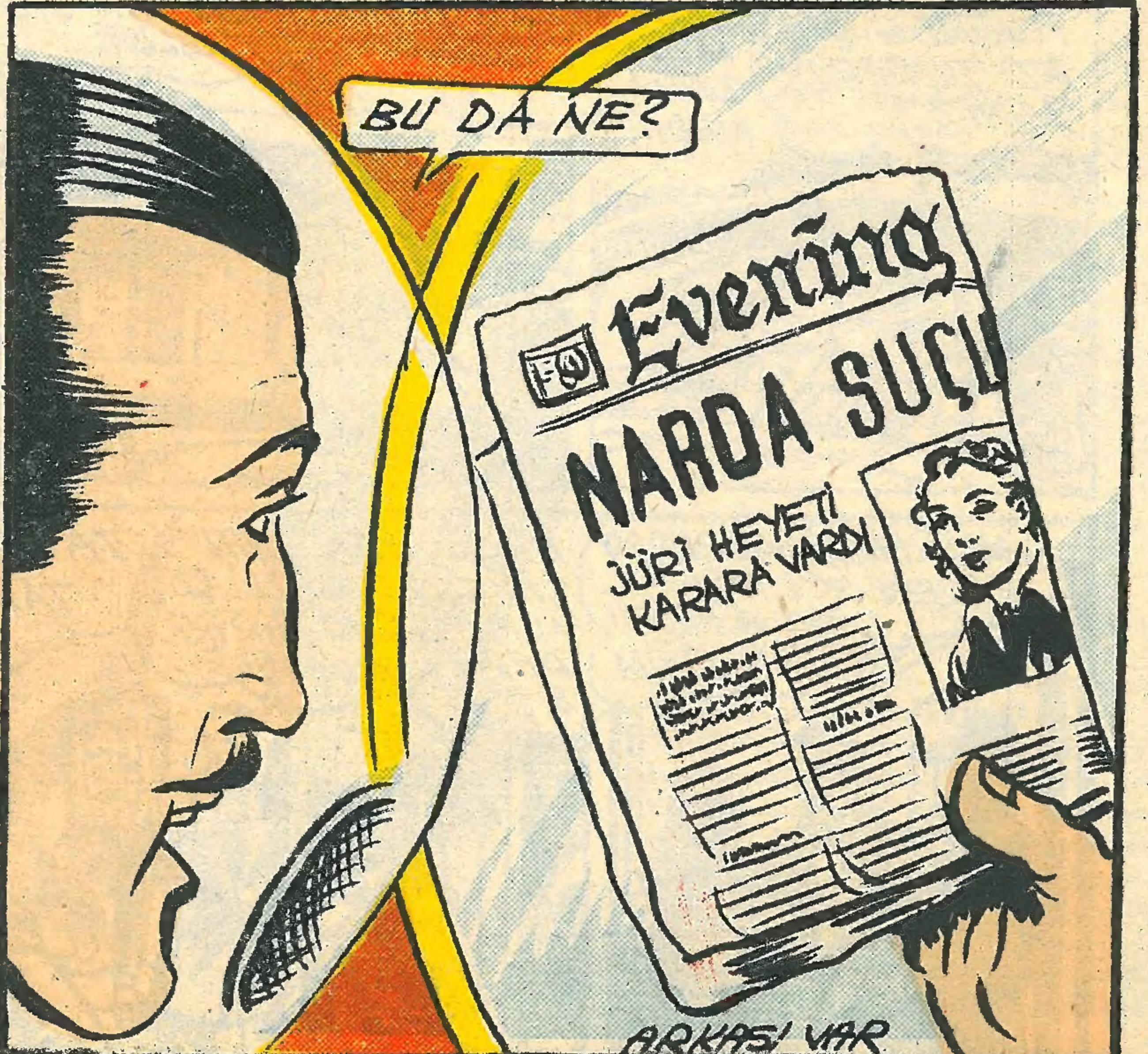
EYET, ŞU MÜTHİŞ TE-
LESKOPUNUZA BİR
KERE DAHA BAKMAK
İSTERİM.

ŞAYANI HAYRET.. BİRAZ DAHA BÜYÜTE-
BİLİR MİSİNİZ? TA ZÜHREDEN BİR AME-
RİKAN GAZETESİ OKUMAK..

BU DA NE?

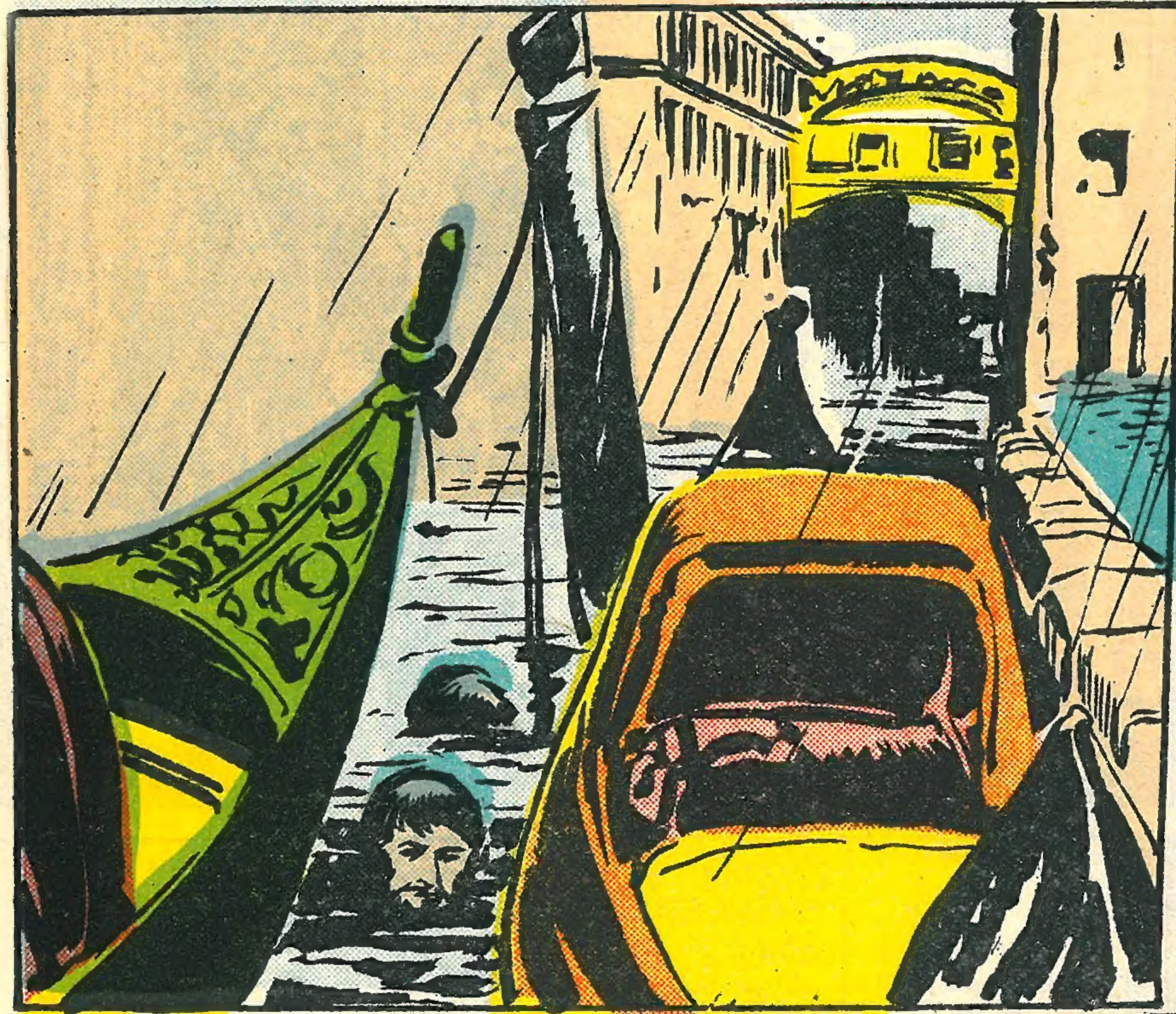
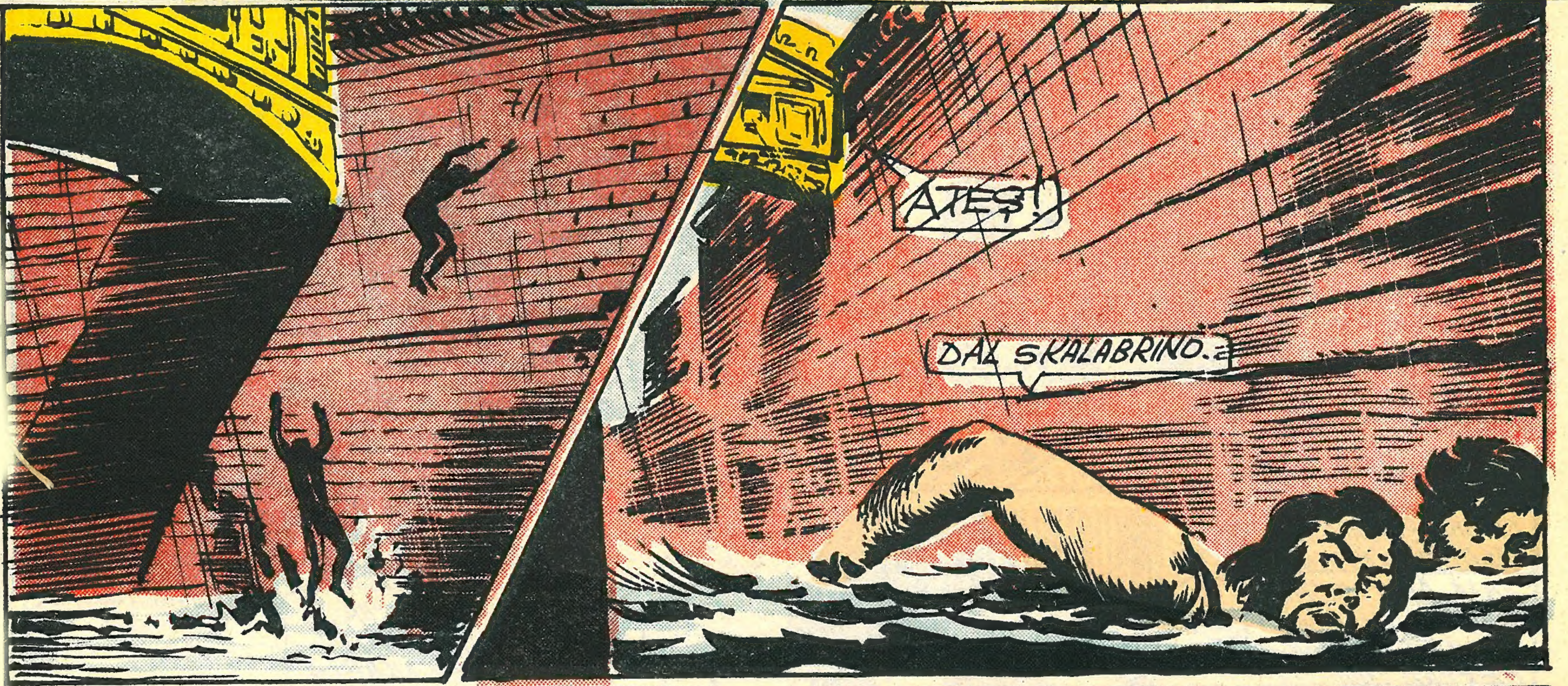

ARKAS' VAR

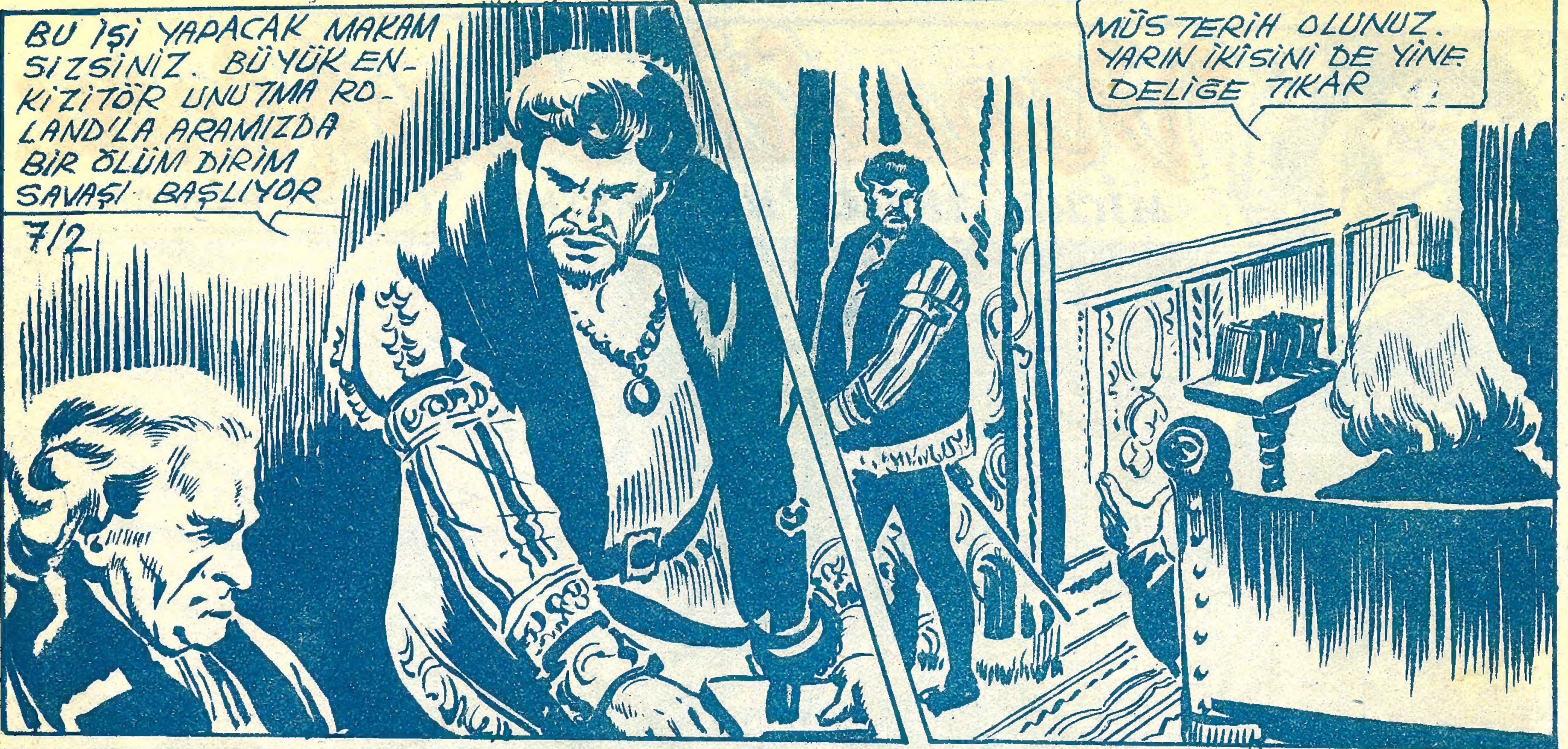
Venedik Askeri

MICHEL ZÉVACO'NUN MEŞHUR TARİHİ ROMANI

BU İŞİ YAPACAK MAKAM
SİZSİNİZ. BÜYÜK EN-
KİZİTÖR UNUTMA RO-
LAND'LA ARAMIZDA
BİR ÖLÜM DİRİM
SAVAŞI BAŞLIYOR

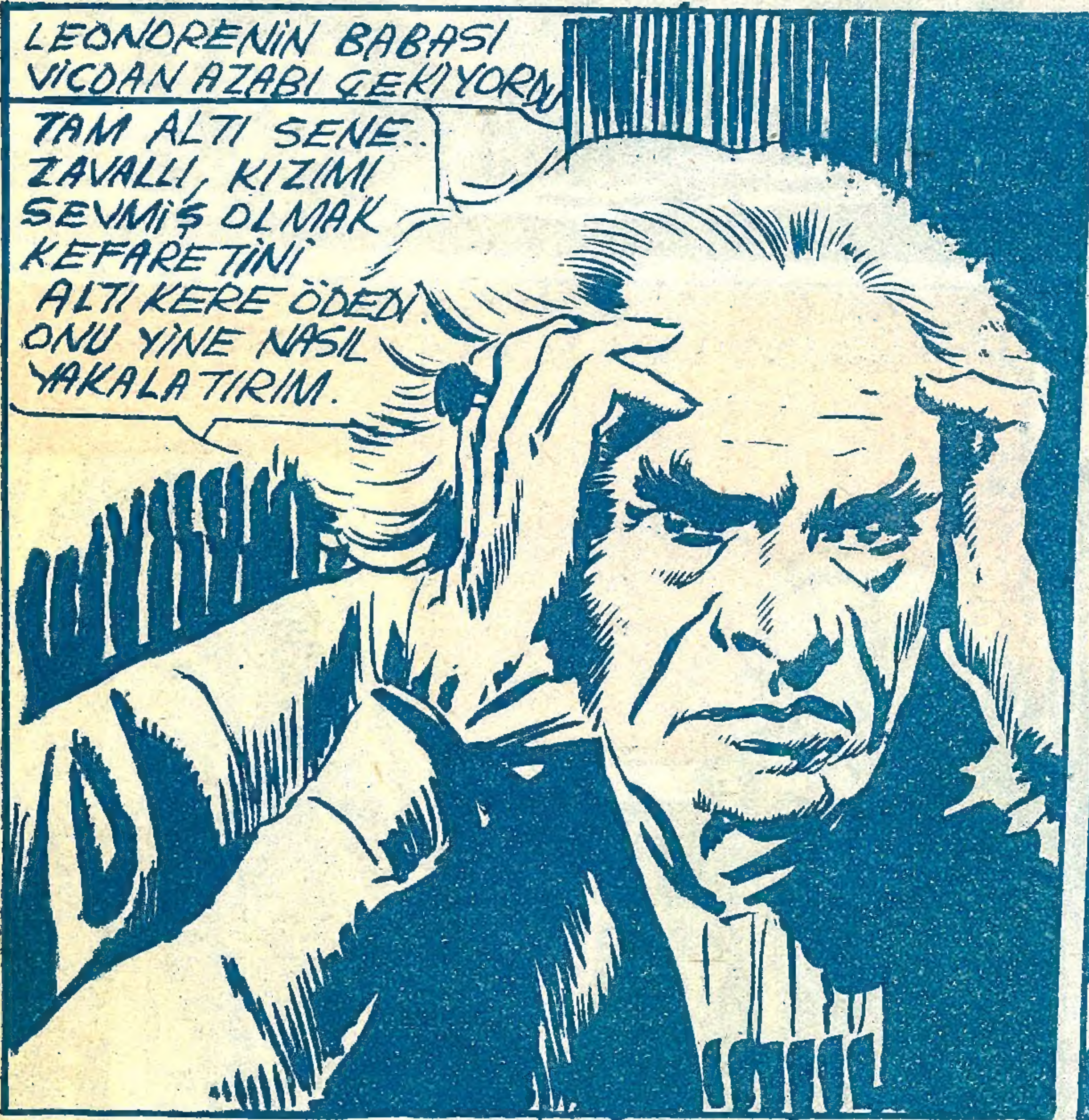
7/2

MÜSTERİH OLUNUZ.
YARIN İKİSİNİ DE YİNE
DELİĞE TIKAR

LEONDRENİN BABASI
VICDAN AZABI GEKİYOR

TAM ALTI SENE.
ZAVALLI, KIZIMI
SEVMİŞ OLMAK
KEFARETİNİ
ALTI KERE ÖDEDİ.
ONU YİNE NASIL
YAKALA TIRIM.

ÜÇ GÜNLÜK SIKI ARAŞTIRMA BİR NETİCE
VERMEDİ. ROLAND VE SKALABRİNDAN BİRESE
BULAMADILAR.

HERHALDE HAPİSHA-
NEDEN KAÇARLARKEN
ATILAN KURŞUNLARLA
YARALANMIŞ VE BOĞUL
MUŞLARDIR.

BU SIRADA ALTİERİNİN EVİNDE

TAM ALTI SENEDİR
BİR GÜN BERABER
YATMADIK. BEN BU KA-
RIKOCALIKTAN
BİR ŞEY ANLA-
MIYORUM..

2/2/2

BUNU EVLENMEDEN EVVEL SİZE
SÖYLEMİŞTİM. BİZİM KARI-KOCALI-
ĞIMIZ BİR ETİKETTEN İBARET
KALAĞINI BİLİYORDUNUZ. BU İÇYÜ-
ZÜMÜZÜ KİMSE BİLMİYOR. DAHA
NE İSTİYORSUNUZ?

SAHİDEN
KARIMI OLMANI..

ARKASI VAR

BİR KADIN VURULDU!

Yazan: Kemalettin Tuğcu

SAYI: 12

Özgül, yattığı yerden içeriye girene bakıyordu. Yüzünde en küçük bir telâş ve hareket belirmemi. Kendisine verilen selâma eliyle bir hareket yaparak mukabele etti.

Adnan hizmetçinin hazırladığı iskemleyi biraz daha yakına çekerek kızın elini tutup sıktı. Özgül:

— O kadar sokulmayın Adnan Bey, dedi. Zannettiğinizden çok daha hastayım.

— Geçmiş olsun Özgül hanım

— Teşekkür ederim. Sizin İstanbulda bulunmadığınızı işitmiştim.

— Evet, iki gün önce geldim.

— Yine gideceksiniz tabii?

— Evet. En fazla on beş gün için ayrıldım.

— Bu kadar kısa bir zaman içinde eski arkadaşlarınızı kolayca vakit yok sanırım. Nasıl oldu da bize uğradınız?

— Gelecek değildim Özgül hanım. Arif Beye uğramıştım. Bana hasta olduğunuzu söyledi.

— Tabii son bir ziyaret, bir helâllasma. Bari mesut musunuz?

— Neden, ne gibi Özgül hanım?

— Sevdiğiniz, beraber yaşadığınız kadını. Çok güzel sesi varmış Ben sordum. Dinliyenler anlatıyor. İnsanın içine işliyormuş sesi. Siz, siz de hisli ve içli bir genç erkeksiniz.

Adnan biraz daha sokuldu. Kızın elini kuvvetle sıktı ve yüzünü yüzüne yakınlaştırarak:

— Özgül, dedi. Okuyucu Sami ve benim öz anamdır. Beni doğu ran kadındır o.

Kızın yüzü bir an içinde karıştı. Birden haykırdı. Doğruldu, sonra bir yanı üzerine düşerek, yüzü duvara dönük ağlamaya, hıçkırmağa başladı.

Onun sesine annesi ve babası geldiler. Avukat ta onları takip etti. Annesi kızını teskine çalışıyordu. Kız hıçkırıklar arasında:

— Bir şey yok anne, bir şey yok, diyordu. Rahat bırakın beni. Bırakın ağlayayım.

Bu ağlayış saatlerce sürdü. Nihayet ağır ve baygın bir uykuya daldı. O kadar ki doktor gelip elini tuttuğu zaman duymamıştı...

Mütehassıs bu derin uykuya taaccüp etmişti Avukat kendisine kısaca hâdiseyi anlattı. Biraz sonra Abidin Bey Adnana rica etti. Kendisiyle kısa bir konuşma yapmak istiyordu. Küçük salonda birleştikleri zaman Özgülün babası pek telâşlıydı:

— Oğlum, dedi. Her şeyden önce özür dilerim. Nesebiniz hakkında tahkikat yapmak gafletinde bulundum. Görüyorum ki siz metin, asil, karakter sahibi bir erkeksiniz. Size gücenmekte de hak veriyorum. Beni affediniz.

Adnan yaşından umulmayan bir olgunlukla:

— Beyefendi, dedi. Özgül biricik kızınızdır. Onun nişanlanacağı adamın kimin nesi olduğunu bilmek, bu hususta titiz davranmak vazifenizdi. Sizde en küçük bir hata yoktu. Zaten bu hata ne sizde, ne bende, ne kızınızdadır. Bu hata bilmediğiniz ve tanımadığınız bir adam olan meçhul birisindedir. O beni ve bana yakın olup beni sevenleri, bu arada kızınızı da bedbaht etmiştir.

Abidin Bey hayretle:

— Kim bu adam? diye sordu.

— Bize ismi lâzım değil beyefendi. Özür dilemek gibi bir nezakette bulunmanıza lüzum yok. Ben suçluyu biliyorum.

— Peki oğlum, şimdi benim biricik kızım hakkında ne düşündüğünüzü anlamak istiyorum. O hastadır. Bu hastalığa sebep samimiyet ve size olan bağlantısıdır. Sizin varlığınız ve kendisini aramanız ne büyük bir tesir yaptı, işte bunu gözlerinizle gördünüz.

— Beyefendi, ben sadece inatçı ve kötü bir insan değilim. Ben çaresizlikler içinde mustarip bir zavallıyım. Kızınızın hastalığı beni bir kat daha bedbaht ediyor.

— Adnan Bey, birlikte yaşadığınız okadını terketmenize imkân yok mu?

— Beyefendi, birlikte yaşadığım kadın benim öz annemdir. Onu

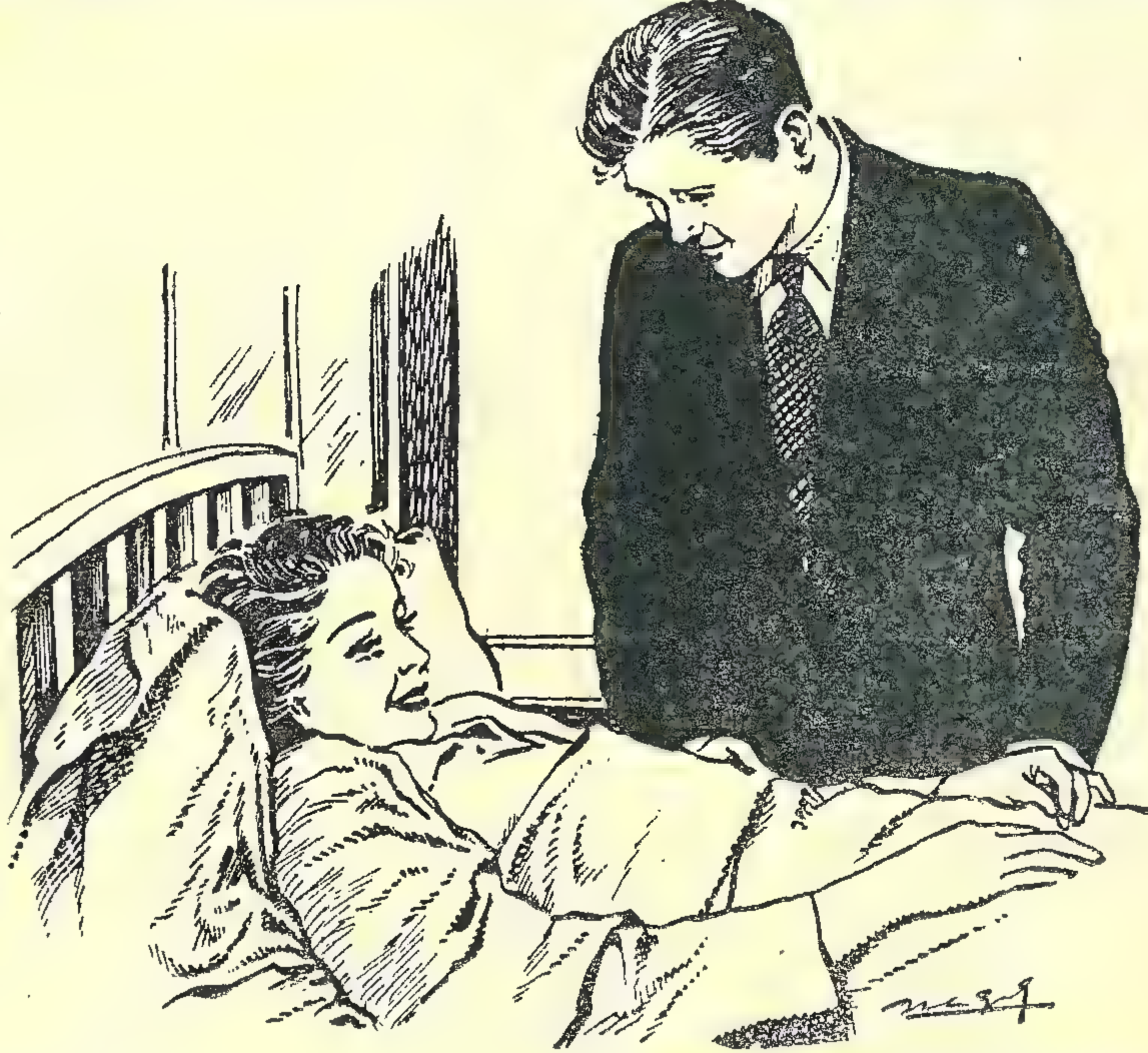
Hangi şartlar altında ne yapabileceğinizi birlikte düşünelim.

Adnan geç vakit Özgülle yine görüştü. Gece olmuş ve elektrikler yanmıştı. Garip bir ruh haleti ile neşeli bulunan kız, haftalardan beri ilk defa saçlarını parmaklarıyla taramış ve onları tepesinden doğru bir kurdele ile boğmasını annesine rica etmişti.

Annesi, dışarıda bekliyen Adnanı çağırmağa gidince ellerini omuzlarına koydu. Sanki kendi aşkını itiraf ediyormuş gibi, gözlerinde yaşlar parlıyarak:

— Ona yalan söyle, ona acı yavrum, dedi. Biricik kızımız bizim. Senin elindedir onu kurtarmak.

Adnan pek utanmış ve kıpkırmızı kesilmişti. Odaya yalnız girdi. Kederini unutmaya ve kızı teselliye çalıştı. Lisedeki gibi konuşuyordu. Daha sonra Kızılır-

Yanına sokuldu ve elini elinin içine aldı.

terkedemem.

Abidin Bey kıpkırmızı kesildi. Gözleri yaş içinde kaldı:

— Bunu benim çocuğuma söyletiniz mi?

— Söyledim.

— Ne yaptı?

— Ağladı ve işte bundan sonra uyudu.

Özgülün babası Adnanın elini tuttu. Bu genç erkeğin elini âdeta öpecekti. Sesi tamamiyle titriyordu:

— Mademki böyledir. Özgülü bırakma oğlum. Gitme buradan.

Adnan içini çekti:

— Eğer yaşamağa, hiç olmazsa bu hayata tahammüle niyetim olsaydı kızınızı teselliye çalışırdım. Fakat ben ondan çok daha bedbahtım.

— Bana bütün ıstıraplarınızı söyleyiniz oğlum. Bunları gidermek için, icabederse bütün servetimi ortaya koyarım. Bu benim için bir zevk olur.

— Beyefendi, benim ıstıraplarım sizin servetinizle izale edilemeyecek kadar büyük ve başkalarına anlatamıyacağım kadar şahsıdır. Bir baba kalbiyle duyduğunuz endişeleri anlıyorum ve elimden geldiği kadar size yardıma hazırım.

— Teşekkür ederim oğlum.

rışık bir kını güçlükle zaptediyordu.

Ziyaretleri, hemen her akşam tekerrür ediyordu. Geç vakit gidip otelde yatıyor, akşam yemeklerini apartımında yiyordu.

Dördüncü gün Arif Beyin yazıhanesine tekrar uğradı:

— Zannedersem çocuğun hastalığı üzerinde kâfi derecede müessir oldum, dedi. Siz de bana verdiğiniz sözü yerine getiriniz. Avukat Cemil Beyi sormuştum.

Arif Bey i i uzatarak Adnanı mümkün olduğu kadar alakoyamak niyetindeydi. Fakat delikanlı bunu sezmişti.

— Hemen şimdi bana Cemil Beyden bahsetmezseniz bu akşam apartımına gitmiyeceğim, dedi.

Arif Bey telâşlandı:

— Yavrum, nasıl bir müşkülât içinde bulunduğumuzu görüyorsunuz. Hepimizin bir parça yüzü güldü. Doktor bile çocuğun bu yeni reaksiyonundan ümide düştü. Onun kalbini müsterih etmek hastalığını yenmek demektir. Benim yerimde sen ol, hükmünü öyle ver.

— Bu işle benim aradığım adamın bir alâkası yoktur. Ben de üzerime aldığım bir meseleyi halletmeliyim.

— Cemil Bey henüz genç sayılacak bir iş adamıdır oğlum. Yazıhanesi var ve baroda kayıtlıdır. Buyur adresini.

Arif Bey Adnana hem ev, hem de bir yazıhane adresi verdi

— 16 —

Hemen hemen bütün gece uyanmayan Adnan, oteldeki odada yeni aldığı bir tabancayı karıştırıyor ve çarjörüne kurşun koyuyordu. Elleri tamamiyle titriyor, dişleri kısılıyordu.

Bir aralık oturdu, uzunca bir mektup yazdı. Bunun sonunda:

“Geç kalırsam inerek etme anneciğim, diyordu. Özgül çok hasta. Yüzüstü bırakıp gelemiyceğim. Ne zaman gelebileceğimi yazarım. Fakat bu dönüş uzarsa telâş arasında mektup yazamazsam beni merak etmede. Siparişlerini gönderiyorum.”

Daha bir şeyler yazmak istiyordu. Meselâ hiç oraya gidemeyeceğinden bahsetmek veya şüpheli bırakmak istiyordu. Fakat eli bir türlü varmıyordu. Annesi çok, pek çok üzülecek ve son zamanlardaki huzuru, mağnum saadeti ortadan kalkacaktı.

Saat ikide kararını birden verdi. Öğleye kadar bu işleri görmüş ve dolaşmış. Canı yemek istemiyordu. Üzerinde bir sıkıntı ve asâbiyet vardı.

Saat ikide kararını birden verdi. Cemil Beyin yazıhanesinin bulunduğu büyük binaya girdi.

Babasını, bu alçak insanı öldürecek. O, birçok insanın bedbaht olmasına bir sebepti. Kendisini, annesini ve onun babası, ihtiyar ve namuslu adamı acı bir hayata mahkûm etmişti.

Özgül, işte onun yüzünden ölecekti. Onun da annesi ve babası kalan ömürlerini acılar içinde geçireceklerdi.

Bunlara mukabil, o alçak ve haris adam cinayetlerinin farkında olmadan, zevk içinde yaşamağa devam edecekti. Niçin?

Delikanlı isyan etmişti. Bütün bu acıları ve haksızlıkları kurcalayınca kendi hayatı, annesi ve o zavallı kız gözlerinin önünden çekiliyor, öldürmek, bütün acılarını çıkartmak, boğmak, haykırmak istiyordu.

Merdiven başında, yazıhane kapılarındaki tabelaları okurken yaşlı bir hademe kendisine sordu:

— Kimi aradınız delikanlı?

— Cemil Beyi arıyorum.

(Arkası var)

GECE HERKES DERİN BİR
UYKUYA DALDI. TAM GECEYAKISI
KAMARANIN BULUNDUĞU KORİDORDA
KONTES ANGELİKA BELİRDİ.

GÜRÜLTÜ ETMEDEN REİSİN
KAPISINI AÇTI. İÇERİ GİRDİ
BIÇAĞINI ÇEKTI.

ÖL.. GEBER
GÜZEL REİS..
BENİ DE ÖLDÜ..
RÜRLER AMA

İÇİNDEN BÖYLE SÖYLE
NİRKEN BİR TIKIRDI DUY-
DU. ÜRPEREREK DÖNDÜ

YANILIYORSUN KONTES
BEN TAM DOKSAN
YAŞIMDA ÖLECE-
GİM.

ATMACA Reis

KADIN ATMACA
REİSİN ÜZERİ.
NE SALDIRDI.

REİS KADININ
BİLEĞİNİ
SIKTI.

MELVİN SENİ DÜN GECE HAYALET
SANMIŞ. BEN İNANMADIM. AMA
BOŞ DİREĞİ GÖRÜNCE MESE-

LEYİ AN-
LADIM.
VE SE-
Nİ BEK-
LEDİM.

YAPMA
YE-
TER.

HA ŞÖY.
LE.. OTUR
DA KONU
SALIM..

BU SIRADA MELVİN VE
BANDİND GÖZÜKTÜLER
DEMİK HAYALET BU
İMİŞ HA.. DUR ŞUNU
PARÇALIYAYIM

KENDİNİZE GE-
LİN.. KİBAR BİR
KADINA BU KILIKTA
GÖZÜKÜ-
LÜR MÜ?

FAKAT İKİ AHBAP ÇA-
VUŞLAR KADINI DİŞA-
RI SÜRÜKLEDİLER

GÜVERTEYE ÇIKAR ÇIK.
KORKMA BU İPLE MAZ.
SENİ DÖVECEK DEĞİ-
LİM. BUNU YAĞLAYIP
BOYNUNA GEÇİRE-
CEĞİM.

ERTESİ SABAH
REİSİNGÖRDÜĞÜ MAN-
ZARAYLA TÜYLERİ
DİKEN DİKEN ÖLDÜ
MELVİN
BANDİ.
NO SİZE
BUNU KİM
EMRETTİ.
İKİNİZİ DE
ÖLDÜRECE-
GİM.

GÖK ZULMETME
YİN HA.. GÜZEL
BİR DERS VERİN
SONRA ANBARA
HAPSEDİN

İKİ ARKADAŞ SALLANARAK GÜLÜ.
YORDU. (BUNU BEK) GÜZEL BİR GÜ-
LEMIYORDUN DE- VERCİNE BENZİ-
ŞİL Mİ? YANE YA- YOR DEĞİL Mİ
PAKAGİNNİZİ SANI- REİS?
YORDUN

REİS DELİ GİBİ CANİLER.
KİLİNCİNİ ÇEKTI KALPSİZLER
ÜZERLERİNE GEMİNDE SİZİ
ATILDI CANLI OLARAK
GÖRMEK İSTEMİ-
YORDUM

Vergi

Yazan: M. YAMAN

Çok geveze bir adamdı. Zahir yıllarca tahsildarlık ede ede usanmış, işi olurluna bağlamıştı. Gittiği her evde ahbap olur, içigini, cıcığını sorar, dışarıda bulunan hane halkına selâm yazdırır, kahve, çay gibi meşrubattan Allah ne verdiyse yer, bayramlarda fazla ahbap olduklarını dolaşmağı ihmal etmezdi.

Sırım gibi bir adamdı. Yaşı elli-yi bulmuştu ama sıhhati yerindeydi. Açık hava memuriyeti onu yıpratmamıştı. Çok defâ çantasını bile almaz, cebine bir makbuz sokar, küçük istampasını ve mührü bir kese içinde yeğelinin cebinde bulundurur, müteakıt bir adamcağız gibi, kapı kapı dolaşır. Kendi mesleğinde olanlara, kahve, çay gibi ikramları kabul etmenin yasak olduğunu bilmezlerden değildir. Fakat:

— Gerçi yasaktır amma, siz ak-raba derecesinde yakınsınız, der ve sırasında yemeğe bile otururdu. Yemek vakti gidislerinde mutlaka:

— Kusura bakmayın, ben de can taşıyorum. Tahsil şefi sıkıştırıyor, arkadaş ta izinli. Allah inandırsın sabahın beri ağzıma bir lokma girmedi.

Diyerek yemeğe daveti bir emri vaki haine getirir, yemek sırasında ilaç tavsiye eder, kiralık evleri sayar, her taşın altından çıkan bir adam görünürdü.

Ragıp Efendi, işte böyle girgin bir adamdı.

Ragıp Bey tahsildar kelimesine pek içerledi. Onun için kapıyı hizmetçi filân açarsa ve yine elger kendisini tanıyorsa:

— Memur bey geldi, de, vergi memuru, derdi.

İlk ağızda, yeni tanıdığı mükelleflere sert görünür, hacizle tehdit eder. Devlet hazinesinden dem vurur, fakat hakikaten o günlerde vergi vermekten âciz olanlara elinden geleni yapar, sırasında karşılığını cebinden ödiyeceği tahsil makbuzunu bile teslim ederdi.

Hediye alır, ikram kabul elderdi ama on para rüşvet almazdı. Çarşı esnafı onu baştan çıkarmak için çok uğraşmışlar, bunu yapamayınca yerine başkasının tayini için el altından çalışmış ve muvaffak ta olmuşlardı.

Parası olup ta vermiyenlere karşı ifrit kesilen Ragıp Efendi celâllendiği zaman çatır çatır haczi yapar ve araya girenleri hiçe sayardı.

Çamlıcadaki güzel köşkün sahipleri yuvalarını ipotekten kurtarılarak satıp gittikleri zaman çok üzülüşü. Bu yüzden o köşkü satın alanlara âdeta içerledi. Bu haksız garezini tahsilâtta aman vermemekle ortaya koyacaktı.

Satış sırasında vergiler tama-miyle ödendiği için köşke dayanmak nasip olmuyordu. Yalnız, ci-

vardaki komşulardan haber almıştı. Köşkün yeni sahipleri biraz oynakça insanlarmış. Köşke giren çıkanın haddi, hesabı yokmuş. Bilhassa pazarları arka yoldan otomobillerle gelenler oluyormuş. Galiba kumar filân da oynatıyorlarmış.

Nihayet Mart ayı geldi. Mülk sahipleri yeni bir mükellefiyet yılına girdiler. Tahsil şefi de Ragıp Efendiye kırk altı numaranın yeni

borcunu bildirdi. Bir pazartesi günüydü. Ragıp Efendi yeni yapındığı lâcivertlerini giymiş, oğlunun boyunbağını takmış, kızının dolma kalemını almış ve sarı kunduralarını bir güzel boyamıştı. Bir gün önce saç tıraşı olduğu için, iskele başında bir de yüzünü per-dahlatınca on yaş gençleşmiş gibi oldu.

Köşkün kapısına dayandığı zaman kaşları çatıktı. Demirparmaklıkları filiziye boyanmış gördü. Bahçede de güzel tanzim ettirilmiş, havuz tamir görmüş ve kenarına dikilen sarmaşık cinsi, mavi çiçekleri yapraklar suya doğru sarkmıştı.

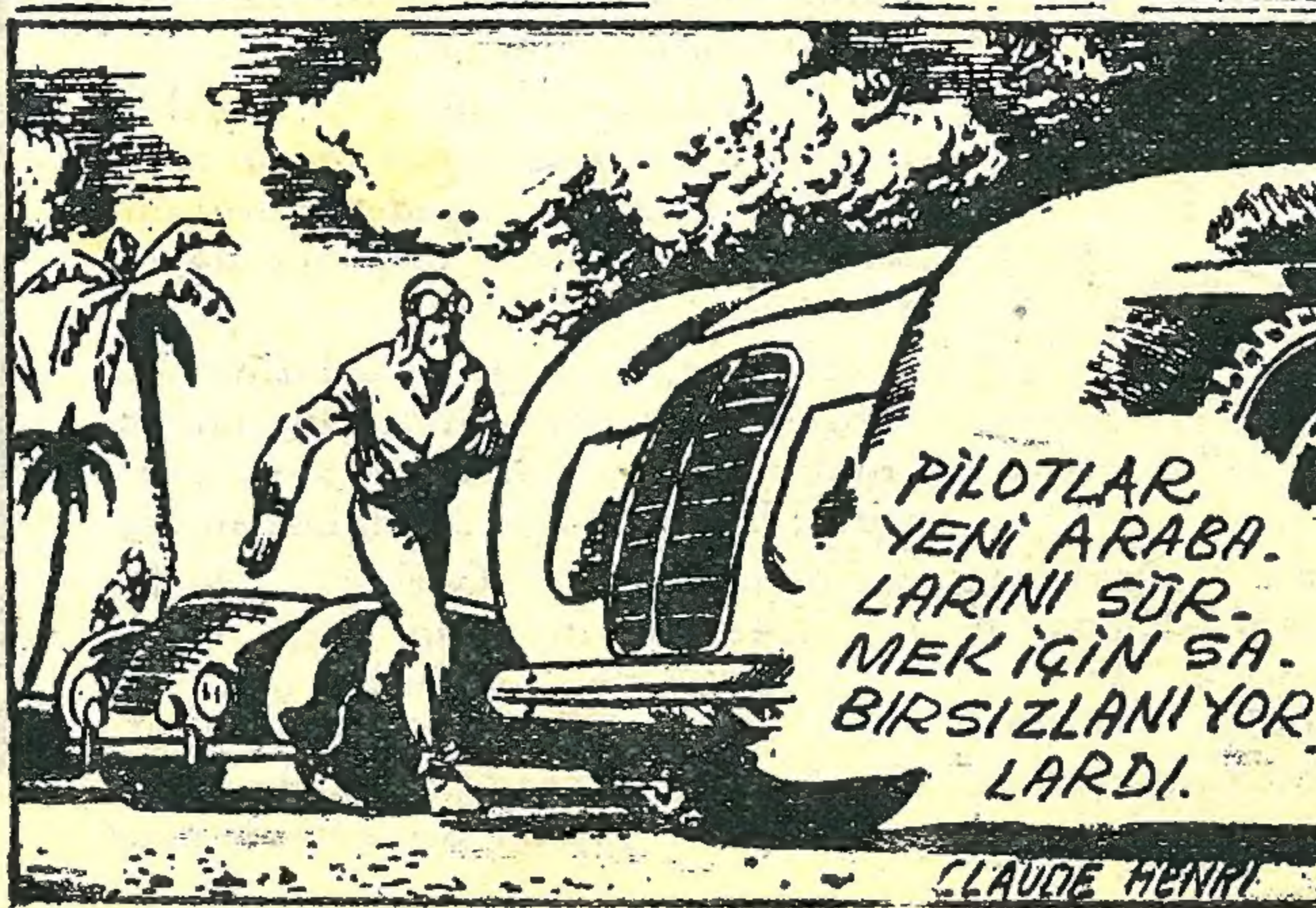
Köpek olmadığını görünce ilerledi ve köşkün basamaklarını çıkarak karşılaştığı gençten ve hay-

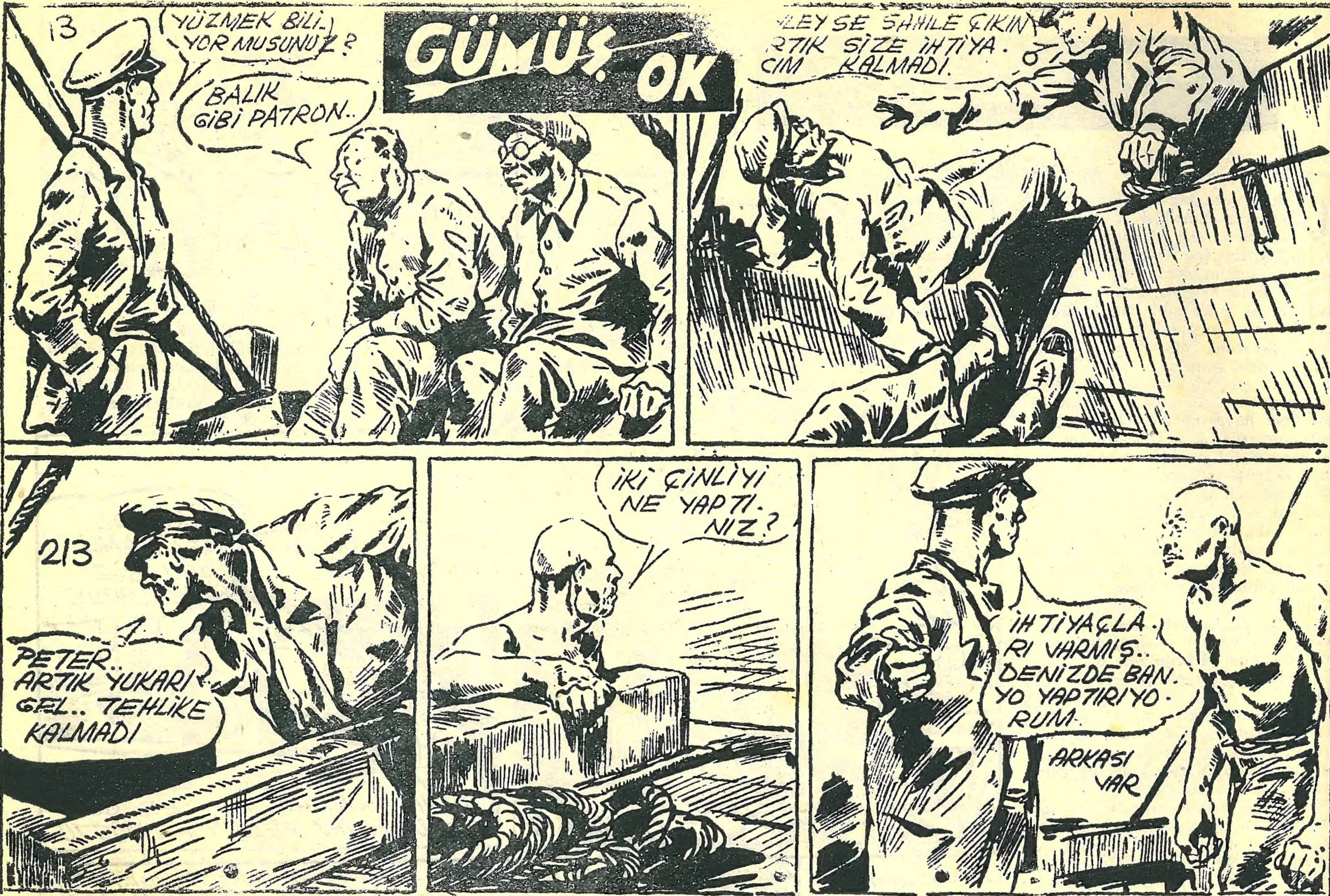

li güzel bir hizmetçiye:

— Memur gelmiş, de, dedi.

Orada beklediği kadar köşkün içinde gidip gelmeler, telaşlı hareketler sezdi. Kulakları kırıstıydı. (Lütfen sahifeyi çeviriniz)

Nihayet ona buyur ettiler. Yan odaya girdi. Orası bir salon haline getirilmişti. Ragıp Bey, bu oda azmanında kumar oynandığını ve bazı cümbüşler yapıldığını rahat divanlardan anladı.

İlk defa vazifesinin dışına çıkıyor, ve bu kepezeliklere müdahale hakkını kendisinde vehmediyor, sert davranmağı kafasına koyuyordu.

Derken kapı açıldı, içeriye otuzuna yaklaşmış ve helecan içinde bir kadın, ilik gibi bir kadın girdi ve gayet sokulgan davranarak Ragıp Efendiye başıyla lâtif bir selâm verdi. Oturmasını ve bir sigara almasını tatlı hareketler, oynak seslerle rica ederken büyük korkular içinde olduğunu saklıyamıyordu. Ragıp Efendi sert bir sesle:

— Ben misafir değilim Bayan, ben memurum, dedi.

Öteki tıkanıyordu:

— Rica ederim, ne olur efendim, bir sigara alınız, yolumuz biraz yokuş. İstirahat buyurun. Hem içeriye geçiniz efendim, Daha rahat konuşuruz. Bakınız ben nihayet bir kadını. Kuzum memur bey. İstirham ediyorum.

Elini tutuyor, omuzunu okşuyor ve hep soluk soluğa bulunuyordu. Ragıp Bey bitişik odadaki divanın üstüne oturdu. Genç ve güzel kadın ona kendi eliyle bir likör ikram etti. Yavaş yavaş adamcağızı büyülemiş ve kendi ilik ve lâtif havasıyla cezbe başlamıştı. Bir aralık:

— Bayan, rica ederim, ben vazife ile geldim, diyecek oldu.

O zaman genç kadın ellerini omuzlarına koyup yalvardı:

— Sizi temin ederim ki bu bir daha tekrerrr etmeyecek. Nihayet medeni bir ihtiyaç amma memnu işte. Biz nihayet ev sahibiyiz. Pek hatırlı misafirler vardı. Kıramadık kendilerini.

KAYIP KÂŞİF

(6. sayfadan devam)

neşrederek meseleyi kapandı saymışlardı.

Ama Nina'nın çenesi, bir türlü kapanmıyordu. Nihayet, devamlı ısrarlarından bezerek Afrika'ya fuzuli bir seyahat yapmayı kabul ettim.

Parayla üç adam tuttum ve hepimiz birden, vahşi diyarlarda seyahat etmeğe elverişli bir kılığa girdikten sonra vapura binerek Afrika yolunu tuttuk.

Çöl yolculuğu zor geçti, ama asıl zorluğun ne olduğunu ormanlar bölgesi ufukta bir hat halinde belli olduğu zaman anladık. Bir sürü sinek ordu halinde üzerimize hücum ediyor ve kovsak da uzaklaşmıyorlardı. Şapkalarımızdan sarkan tüller kapadığımız zaman ise sıcaktan ve nefessizlikten boğulacak gibi oluyorduk.

Bari bunca zahmete mukabil sonunda bir şey kazanacak olsaydık. Yaptığımız iş samanlıkta iğne ara-

manın bin beteri idi. Smith sağ olsa bile onu bulmamız imkânsızdı.

Maamafih bu kadar başladıktan sonra teşebbüsü yarım bırakmak yakışık almayacağı için bin zahmet pahasına yolumuza devam ediyorduk... Takip etmekte olduğumuz yol aynen Smith'in kullanmış olduğu yoldu.

Bir sabah, çadırlarımızı söküp sırtımıza vurarak yürümeğe başladık ki uzaktan uzağa bir takım tam - tam sesleri duymağa başladık. Adamlarıma ihtiyatlı olmalarını tembih ettim ve örnek olmak için kendi tüfeğimi elime aldım. Birisi:

— Vahşi bir kabile olabilir, dedi.

Hakkı vardı; bu mıntaka insan eti yiyen yamyamların yaşadığı araziydi. Maamafih onların eline geçmemek hususunda ateşli silâhlarımızı sonsuz itimadım vardı.

Yürüyüşe devam ettik ve bir tepenin üzerine vardığımız zaman dürbünümü gözlerime götürerek aşağılarını tarassut ettim.

Bir ara dürbünün yuvarlaklarından öyle bir sahne gözüktü ki hayretten onu elimden bıraktım. Bereket boynuma takılıydı da bir yerine bir şey olmadı.

Dürbünü tekrar gözlerime götürdüğüm zaman yanılmadığımı anladım... Çok uzakta bir yerli köyü vardı; bütün ahalisi kadınlardan ibaret olan bir köy! Görünürlerde bir tek erkek vardı: gaip kâşif Smith. Yarı çıplak yerli kadınlar onun etrafında pervane gibi dönüyorlardı. Kimisi saçını tarıyor, kimi boynuna çiçeklerden yapma bir çelenk geçi-

riyordu.

Dürbünü bıraktım ve adamlarıma dönerek,

— Artık seyahat etmemize lüzum yok, dedim, şimdi dönüş yolculuğu başlıyor.

Bir ağızdan:

— Neden? diye sordular.

— Çünkü kâşif Smith'i bulup da memleketine, karısına götürmemize en ufak bir ihtimal bile kalmadı.

YA MUVVAFFAK OLSAYDI

Amcaları ölmüş ve iki yeğene hatırı sayılır bir miras bırakmıştı. Ölümüne sebep olan operatörün faturası da miras haberiyle birlikte geldi. İstenilen para çok yüksekti. Yeğenlerden biri telefona sarılıp bu hususta operatöre şikâyetle bulunacak oldu. Karşı taraftan, gayet yüzsüzcesine şu cevap geldi:

— İşin aksini hiç düşünmüyorsunuz. Ya bir de, yaptığım ameliyat muvaffak olsaydı!

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: YAKUP KÖRÜKÇÜ

Yazı İşleri: İsmet Çelebi

CELAL DEMİRAY

Bu işyeri: TÜRKİYE BASIMEVİ

AŞK İHTİRASTIR

VADETE AÇIKLARINA DEMİR ATAN GEMİ SERE-
FINE YERLİLER BÜYÜK BİR EĞLENCE TERTİP
ETTİLER.

EĞLENCEYE KAPTAN FRANK VE
TULEA DA KATILMIŞLARDI.

SENİN YERLİ HATUN PEK
GÜZEL AMA PEK ÜZGÜN.

İŞİN Mİ YOK..
NE GÜZEL YER..
NEREYE BIRA-
KIP GİDECEK..
SİN?

HAYIR.. BIRAKIP
GİDECEĞİM..
ÇOK SIKIL-
DIM..

PEKİ SENİ BEKLİ-
YORUZ. 15 DAKİKA
SONRA HAREKET
EDECEĞİZ.
GELECEĞİM.

FRANK TULEA'NIN YANINA GİTTİ.

TULEA BUNU ÇOKTANDIR
SANA SÖYLEMEK İSTİYOR
FAKAT CESARET EDE-
MİYORDUM. BEN
BU GEMİYLE
GİDİYORDUM.

TULEA BİR GELİKLİKLE FRANK'IN KUCAGINA ATIL-
DI. FRANK YALVARI-
RINI GİTME.. BEN SENİN
KARIN DE-
ĞİL MİYİM?
SENİ SE-
VİYORDUM

FRANK GENÇ KADINI HOYRATÇA İTTİ
TULEA YERE KAPAKLANDI.

BIRAK BENİ TULEA.. GİDECEĞİM.

FRANK BİR AN DURDU. TULEAYI SÜZDÜ. FIKRİNİ DEĞİŞTİRİYORDU AZ KALSIN..

FRANK.. BİLMİYOR.
SUN... BİLSEN
KALIRSN.. BEN..

FRANK..
FRANK..
SENSİZ
YAŞAYAMAM..

TULEA'NIN BABA-
SI KIZINI KOLLA-
RINA ALDI.

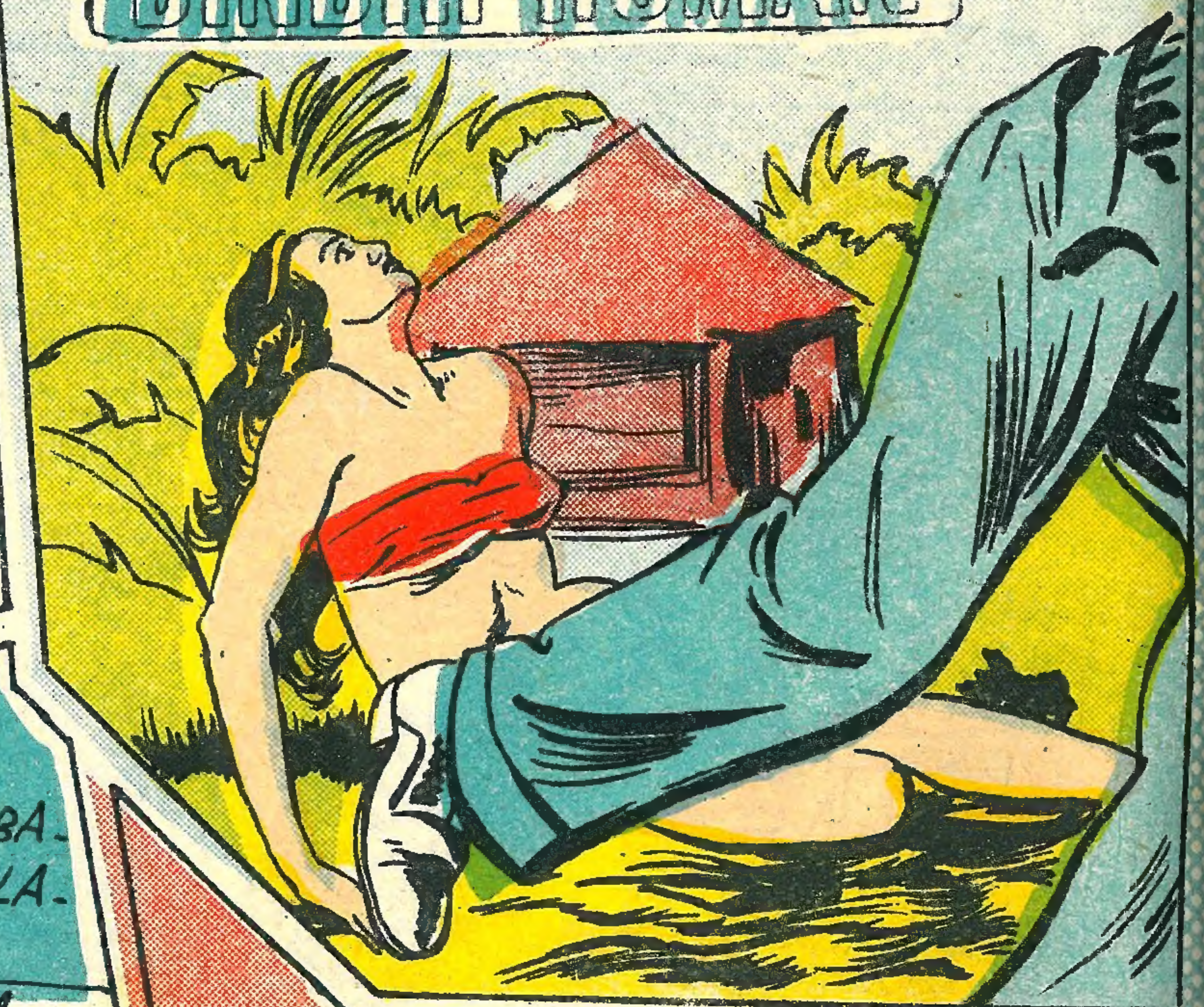
ZAVALLI YAVRUM..
ONA, KARNINDA GÖCÜ-
ĞÜNÜ TAŞIDIGINI SÖY-
LEMEDİN?

BURADA
BENİ SEVDİĞİ
İÇİN KALMASINI
İSTEDİM. MERHA-
MET EDİP KALMA-
SINI İSTEMEM.

FAKAT KENDİNİ GABUK TOPLADI. BİR
HİRSİZ GİBİ KARISINDAN, TULEADAN
KAÇTI. TULEA YÜREK PARÇALAYAN FER-
YATLARLA YERE YIKILDI.

BİNBİR ROMAN

15 DAKİKA GEÇMİŞTİ. KAPTAN DÜ-
LAS TAM HAREKET EDECEĞİ SİRADA
FRANK ÇIKAGELDİ.

FRANK YOLCULUĞUNUN BEDELİNİ ATEŞÇİLİK
YAPARAK ÖDEDİ. BU AĞIR İŞİ SEVE SEVE
YAPTI. İSTİKBALE BÜYÜK ÜMITLERLE BAKIYOR-
DU.

GECELERİ GEMİCİLERİN
SÖYLEDİKLERİ ŞARKILAR
FRANKI HAYAL ÂLEMLERİNE
GÖTÜRÜYÖR, DERİN DERİN
DÜŞÜNDÜRÜYÖRÜ.

